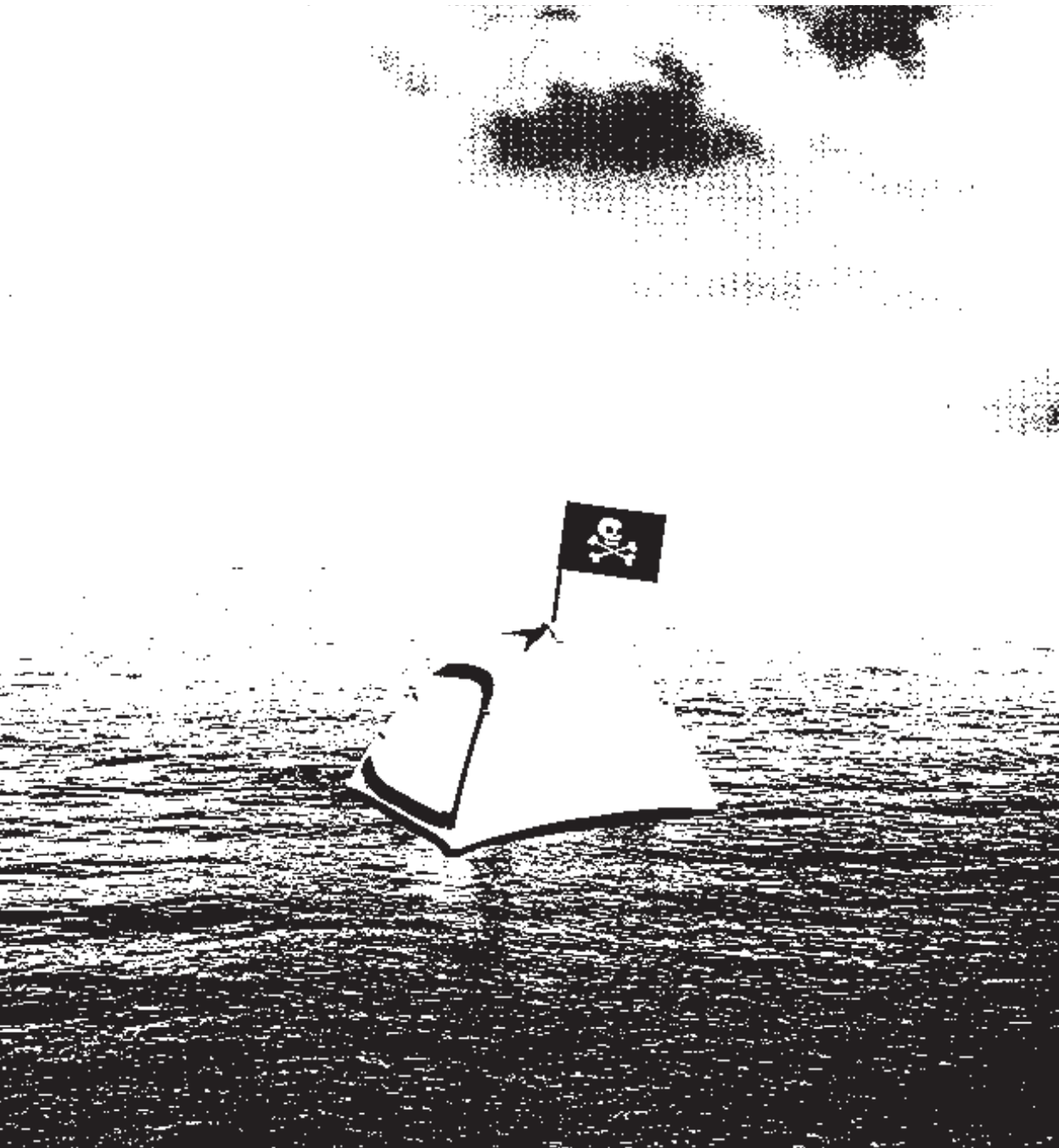

גיליון 00002 :חודך 2013

לא מפלגה,
שלב ברבולוציה.
www.israelipirates.org.il

הָבָה לְהַבָּא
שהחיים לא ימותו והמתים לא יחיו

גיליון 00002: חורף 02013

וויאג'ר 01: 18,395,686,485 ק"מ מתחת לכל ביקורת
וויאג'ר 02: 14,996,035,100 ק"מ מעל ומעבר למצופה

עורך: עודד כרמלי

מעריך: רעואל שועלי, נדב עירד, אמיר מנשהוף, רועי כספי,
גבריאל מוקד, ג'רמי פוגל, יואב עזרא, איליה סטמבלר,
אסף שטול-טראורנינג, יעל קצבוי, רומן פילקובסקי, אורי אביב

ניקודית: רפי מוזס

הגהתית: ארי די

בעיר וערה: אביגיל קולקר

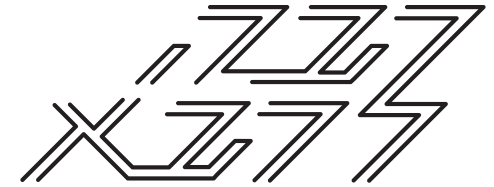
טקסטוקרטיה: HavaLeHaba@gmail.com

חדמית ושפה גראפית: עידן אפשטיין (Über) ונטלי קירילוב

עיצוב גיליון: Über | uber-nice.com

דימויים אורחים: אסנת פייטלסון (עמ' 8-9), יעל בודשר (עמ' 36-37),
לנה רבנקו (עמ' 35), בן נתן (עמ' 62-63), טל בלטוך (עמ' 72-73)

ובכן כל האישונים התרחבו.

הנרקיס טבע, הבוגינוויליה מכונמת, משורר הפרברים מת.

כל חייה ניסתה השירה האנקדושלית של סוף המאה שעברה לשחק אותה אגבית. כל חייה היא היתה בודדה – ולכן חרדתית ורכושנית. היא שתתה קפה עם סוכרזית. היא רעדה. אל כל מגע ארעי עם הזולת נצמדה שירת שנות השמונים והתשעים כאל דיאליזה נפשית. כל מגע סתמי עם הזולת הזכיר לה שהיא "רק אנושית".

אבל הצירוף "רק אנושי" מזלזל בנו, בני האנוש. אנו מסוגלים גם למעשים מרחיקי לכת ולמחשבות מרחיקות ראות, לא רק לחולשות קטנות ולהתקטנוניות בנוסח סיינפלד.

המחאה החברתית הוכיחה ברגליים מסונכרנות להדהים שלא היו אלה עוד חילופי גברי או דורות בשירה העברית: שירה חדשה נכתבת בחברה חדשה – והיא נכתבת בגוף ראשון רבים. תנועת אוקיופיי הכל בסך הכל צילמה לעיני השלוויזיה של הורינו את מה שהיה גלוי לנגד עינינו כבר קרוב לעשור: אותנו, כשאנו שוב צועדים בסך, כשאנו שוב צועדים בזמן.

התחדשה ההיסטוריה: שוב יש סך זמן, שוב תנועה, שוב אנחנו.

אך ממתי עד מתי הזמן, מאין ולאן התנועה, מי אנחנו ה"אנחנו"?

משוררי המגאפון מאשימים את כתב העת שלפניכם באסקפיזם. אסקפיזם, על שום כך שמשורריו אינם אצים-רצים עם המגאפון לכל מצור תקשורתי, לשורר הלל לצד הנצור (כמובן) והצודק (כמובן) מעצם היותו הצד הנצור). אבל אקטואליה היא לא פוליטיקה. אקטואליה היא פוליטיקה נואשת, דחוקה, נמהרת, מפולגת, ממותגת ומיוחצנת. **אקטואליה היא פוליטיקה לאסקפיסטים.**

משוררי המגאפון פוחדים מהפוליטיקה הגדולה, מהזמן הארוך, מהאנחנו השלם. משוררי המגאפון למדו בגילמן מה עוללו תנועות ההמונים של המאה העשרים (הו, המאה ה!), שיומרותיהן השתוו רק לשואותיהן. לכן שירת המגאפון מבקשת לתת **קול לכל מיעוט וזהות, רק לא לזהות הכל**. לכן שירת המגאפון מבקשת להיות שירת הקקופון. לכן שירת המגאפון תמיד צועקת את האנחנו שלה כנגד איזה הם.

ואנחנו אומרים: שואות המאה ה לא התחוללו בגלל יומרנות יתר, אין בכלל יומרנות יתר, יש רק שמרנות על, כי אנחנו לא רוצים רפורמות, אנחנו רוצים מהפכות, גאולה, תיקון עולם, כי אנחנו ה-100%, כי כולנו אוברקוולפייד, אנדררייטד, אנדרפיייד, כי אין לגוגל מספיק נקודות כסף או רייטינג לנקד נשיקה אחת שלי, כי

אין צַרְף לְאַלְחָשׁ
לֵשׁ

קְלוּמוֹת גְּדוֹלִים בְּיוֹתֵר

וְהַבְּתוּחַ פְּשׁוּט

כְּמוֹ תְּכָנִיּוֹת יְלָדִים

אֵיבָרִים שֶׁחֶלְמוּ עַל עֵינַיִם כְּחֵלוֹת

יִשְׁתְּלוּ בְּיַלְדֵי אֲחֵרִים

$\frac{7}{96}$

$\frac{6}{96}$

הבה להבא נרחיב את היסטוריציזם המאה ה לנבואת העתיד ולנביעת "הפרה-היסטוריה", כי ההיסטוריה לא התחילה ביוון הקלאסית ונגמרה בגרמניה הנאצית, כי יריחו, לא ירושלים או חברון, היא העיר העתיקה בישראל ואחת הערים העתיקות בעולם – אבל עליה, משום מה, לא עפים – כי אנחנו רק בהתחלה, וכבר מתעייפים?

הבה להבא נרחיב את הומניזם המאה ה לטרנסהומניזם שמעבר לאדם, כי אפשר לראות את החלל מהחומה הסינית, כי אפשר לחיות חיים טרנסאנקדוטליים, כי אנחנו, כמאמר הפסיכונאוט עידו הרטוגזון, לא שותפים "לעבודת האלילים הדתית וההומניסטית, שרואה את הישות הנוכחית ששמה אדם כמטרה סופית שיש לקדש", כי הישות הנוכחית ששמה אדם פגומה, אלימה, תלונית, חולנית, מזדקנת, כי

←.....○

פוֹחַ אָדָם בּוֹ
 לַפְתָּח יוֹם בְּאָדָם
 לְזֶרֶחַ
 הַזְּמוּ זְ כָּל כָּר
 הַזְּמוּ זְ
 וּמִתְמַזֵּל
 דוֹחֶף אֶת הַקִּירוֹת בְּכוֹחַ מְעַנִּין
 שְׁלוֹתָר נִשְׁמַע מֵהֶם
 וּפְחוֹת מְכָר
 וְלֹא נִרְאָה שְׁאֵפֶשֶׁר
 לַנֶּגַח בּוֹ
 וְלִבּוֹ הַדְּחוּפִים נוֹתָר
 לְהִדְחֵף
 לְהִדְחֵף הַכִּי חֶזֶק קְדִימָה
 בְּרִצּוֹן הַכִּי גְדוֹל
 הַכִּי שְׁחַר

$\frac{9}{96}$

$\frac{8}{96}$

א
לנועם

אִשָּׁה גְדוּלָה
עבֹדךָ יְחִיֶה-לְךָ הַמּוֹן יְלָדִים
שִׁמְיִי יָדָךְ בְּלִבִּי
נִגְלִישׁ הַרְגוּפוֹת בִּין-קִירוֹת הַחַיִּים
תוֹךְ-טָגוֹן נִקְנִיקֵנוּ אֶלְחֵשׁ לְךָ עֶסְקָה:
אִם-אוֹתִי תַעֲלִי אֶל-מַעַל גְּלָגְלֹתַי
אֶזְאָפְרֵשׁ לְךָ סֵדִין בְּלִבּוֹ
שְׁאוֹתְךָ יַעֲטֶף בְּמוֹתְךָ
הַשְּׁבָעִים וְשִׁבְעָה בְּמַסְפֵּר
אִשָּׁה גְדוּלָה אִשָּׁה שֶׁל שׁוֹקִים
לוֹ-תִדְעִי אֵיךְ-דִּבַּרְתִּי שְׁפֹתְךָ
בְּכָל הַרְחוּבוֹת הַמַּדְבָּרִים (וְטָסִים)
שְׁאוֹתִי הִם-נִטְשׁוּ וְנִפְרַדְתִּי מֵהֶם
וְנוֹתַרְתִּי בָהֶם מְבֻדָּד שְׁבַעֲתִים
גַּם-עֲיַפְנוּ יַחְדָּו עֲזוּבִים כְּבַלְבוּל
וְנִרְדַּמְתִּי בְשַׁחֹר שְׁלֵה-לִל
אֶזְיַדְעֵתִי מִיַּדַּע תִּינֹקִי וְצָלוּל:
לֹא-תִפְרִיעִי אֶת-שֵׁנַת הַנְּסִים שֶׁנֶּשְׁמַתִּי
עוֹד-אֶפְקַח זוּגֵי-עֵינַי לְאוֹר
וְאֶפְרֵשׁ אֶת-יָדַי שֶׁנֶּשְׂרוּ מְרִיסִים
אֶת-תְּהִי פֹה נִצְחִית כְּבִינְתִים
לְאָכַל אֶת-יַפֹּת שְׁחָרִית

$\frac{13}{96}$

$\frac{12}{96}$

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

א

פֹּחַ אָדָם בּו
לְפִתּוֹחַ יוֹם בְּאָדָם
לְזָרֵחַ
. . .
הַזָּמֹן זְכָר כָּךְ
הַזָּמֹן זְ
וּמִתְמַזֵּל
דוֹחֵף אֶת הַקִּירוֹת בְּכוֹחַ מְעֻנָּן
שְׁיֹתֵר נִשְׁמַע מֵהֶם
וּפְחוֹת מְכָר
וְלֹא נִרְאָה שְׁאֶפְשֵׁר
לְנִגְחַת בּו
וְלִנְוֵי הַדְּחוּפִים נוֹתֵר
לְהַדְחֵף
לְהַדְחֵף הַכִּי חֶזֶק קְדִימָה
בְּרִצּוֹן הַכִּי גְדוּל
הַכִּי שְׁחַר

הנושאים העקרוניים

⌘

האם חשבבתם פעם על הנושאים העקרוניים?
 מדי יום אנשים פתאום
 שוכחים שירים
 בכפר הנמוך
 באויר סטטי
 יודעים רק שמועות
 וללא סדינים לשנים
 שנת פתאום
 ופתאום שוכחים
 דברים כמעט חכמים
 כמו בדרך גשם ארוך
 אין לפחד מתארו
 הגשם ארוך
 כן לפחד משם עצם הגשם
 כן הגבעות תמיד נמצאות
 גם פה
 אף אדם
 לא חשב מעולם
 על הנושאים העקרוניים מאוד

$\frac{15}{96}$

$\frac{14}{96}$

כרכיני בתחבושות
 שמתים כך המון עתידים לאדם
 (חמצן שוטף אותי)

הנה יום בובקר
 מאחר
 עד מתי נשנא
 אויר שאיננו יודע

נשכב
 בזהירים
 באמונה

גן אדם
 פרץ בנו

המצבות טעמן ילדים
 הפרחים יודעים שנתחיל

אמיר מנשהוף

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

מחזור שינה שלמה

מְרַפֵּאת שְׁנָה נִיְדָת
 זְלָדִים מְחַסְרִים בְּחֶצֶר
 אִין צֶדֶף לְאַלְחָשׁ
 יֵשׁ
 חֲלוּמוֹת גְּדוֹלִים בְּיוֹתֵר
 וְהַנְּתוּחַ פָּשוּט
 כְּמוֹ תְּכָנִיּוֹת זְלָדִים
 אֵיבָרִים שֶׁחֲלָמוֹ עַל עֵינַיִם כְּחֵלוֹת
 יִשְׁתַּלּוּ בִּילְדִים אַחֲרַיִם

רעואל שועלי

$\frac{17}{96}$

ד"ר תמיר

ד"ר תְּמִיר הוּא יֵשׁוּת אֶקְדָּמִית
 בְּרַחוּב פְּרוֹרִי
 מַעַל פֶּתַח מְרַצֵּב שֶׁל הַכְּבִישׁ
 הוּא נוֹטֵל צוּרָה חֲסָדָה
 וּמְפַלֵּיא בָּהּ פְּרֻטִים
 אוֹטוֹבוּס אֶקוֹרְד-אֵינִי רְצוּף מִתְּבוּנָה בְּשִׁמְשָׁה
 עוֹצֵר
 וּמִתְפָּרֵק נִם-תְּחוּשָׁה

אֲרוּעִים נִפְשָׁיִם עוֹבְרִים שֶׁחֲמוּט:
 כְּרוּב מִמְלָא אֱלִימוֹת

ד"ר תְּמִיר הוּא כֶּלֶב מְשׁוֹטֵט
 בְּפֶרְצוּף נְבוּל, בְּעֵינַיִם שְׁלוֹ יֵשׁ חֲתוּל
 בְּאֵימָה שֶׁהוּא חוֹקֵר
 בְּחֵלִיפָה הַגְּמוּרָה
 אֶת רַגְלֵי אֶמְשֵׁף
 לְחִנְיָה מְקֵרָה וְאַמְתִּין
 וְאַנְבַּח לְעַמַּת

⊠

⊠

בְּלִי שְׂדֵיִם
 מִבְּעַד מִיקְרוֹסְקוֹפּ אוֹ טֵלֶסְקוֹפּ
 נִרְאָה אוֹתָךְ
 בְּלִי שְׂדֵיִם
 מִבְּעַד מִיקְרוֹסְקוֹפּ אוֹ טֵלֶסְקוֹפּ
 נִרְאָה אוֹתָךְ
 מָה קָבַר נִרְאָה
 בְּלִי שְׂדֵיִם
 מִבְּעַד מִיקְרוֹסְקוֹפּ אוֹ טֵלֶסְקוֹפּ
 נִרְאָה אוֹתָךְ
 מָה קָבַר נִרְאָה
 לָךְ שְׁנִירְאָה
 בְּלִי שְׂדֵיִם
 מִבְּעַד מִיקְרוֹסְקוֹפּ אוֹ טֵלֶסְקוֹפּ
 נִרְאָה אוֹתָךְ
 מָה קָבַר נִרְאָה
 לָךְ שְׁנִירְאָה
 לָךְ
 בְּלִי שְׂדֵיִם
 מִבְּעַד מִיקְרוֹסְקוֹפּ אוֹ טֵלֶסְקוֹפּ
 נִרְאָה אוֹתָךְ

$\frac{19}{96}$

$\frac{18}{96}$

שָׁם הֵם בְּנֵי אָדָם
 לֹא קָאן הֵם בְּנֵי אָדָם
 לֹא עִם כָּל הַ
 הָדָם שְׁלֵהֶם
 עַל כָּל הַ
 סְדִינִים שְׁלִי

 לְאֹן כָּל הַ
 הִי טַק שְׁלֵהֶם
 עֲכָשׁוּ?

 שָׁם הֵם הִי טַק
 לֹא קָאן הֵם הִי טַק
 לֹא עִם כָּל הַ
 הָאָדָם שְׁלֵהֶם
 עַל כָּל הַ
 אָדָם שְׁלִי

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

איקרוס

⊠

מבחינתי כל יום איקרוס
 קריסקרוס בשמים לבנים
 קולומביית דולקות אקרוס האטמוספירה
 עדיף על לקרס תחת משא אבות
 לסחב את הקרוס
 בסיבוב על הלילה

היום מה שעושים
 עושים פּרפּוּרמָנס

עשיתי את אילה
 עשתי אילה
 בסוף עשתי-לה איל
 אלא מה

וקוף בונבוו חרמן איך עושה
 מיצג בונבוו?
 סקוזה איך היא עושה?
 עצמה מיצב

מיכל זכריה

$\frac{21}{96}$

$\frac{20}{96}$

⊠

בוס גדול!
 איך עושים מפטר מעבודה
 שעוסקת בחיים?
 אמא איך עושים נפטר איך

אני לא בן אדם אני
 שלב באבולוציה

עודד כרמלי

ריסקינדר

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

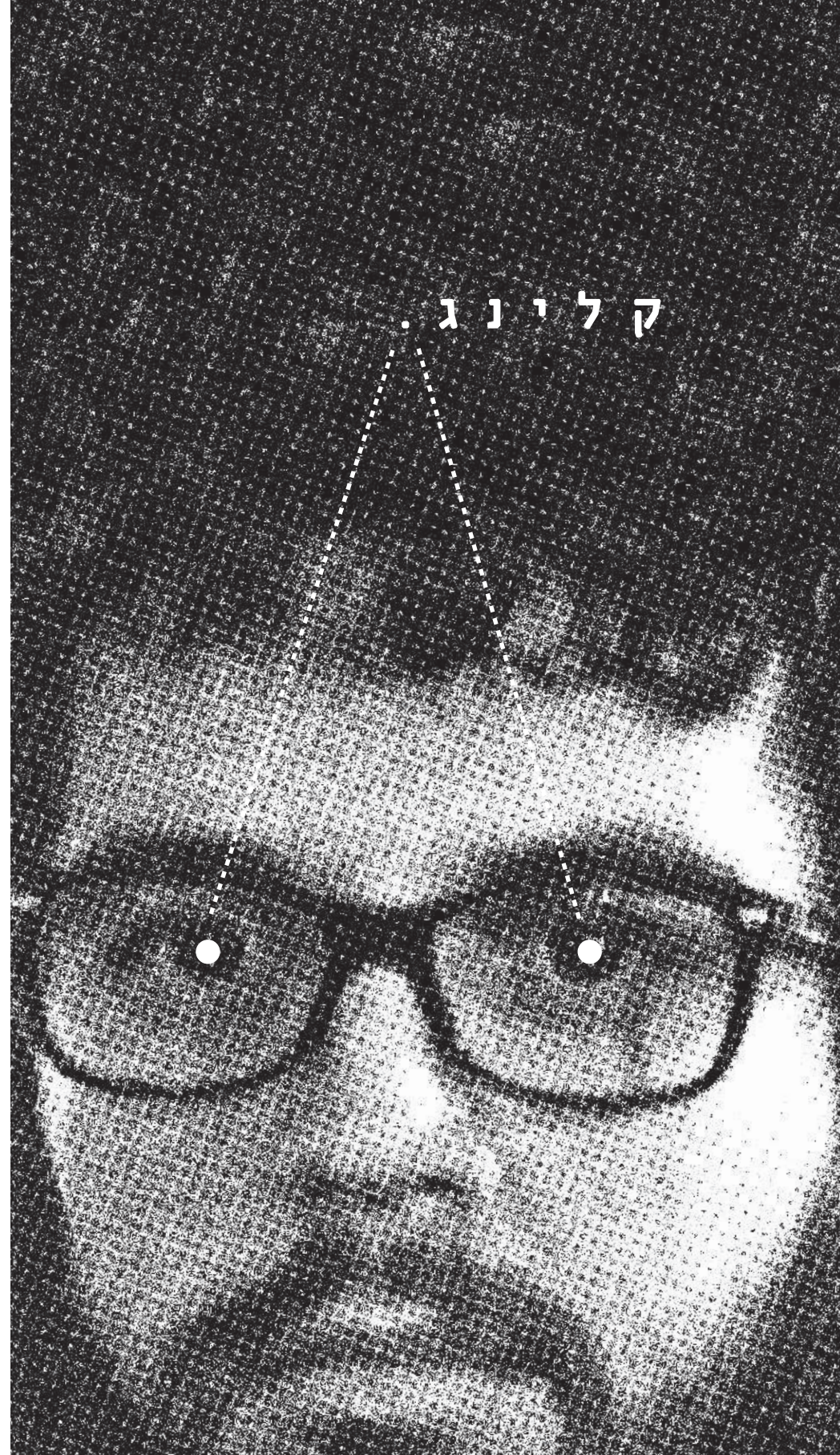
פסטיבל חל אביב הבינלאומי
למדע בדיוני, דמיון והעתיד

אוטופיה | Utopia

מדע בדיוני | סינגולריות | טרנסהומניזם | מדע | מחשבה
עתיד | קולנוע | ספרות | קומיקס | עיצוב | מוסיקה | אמנות

סינמטק חל אביב | ספטמבר 2013 | www.utopiafest.org.il

בתמיכת עיריית חל אביב - המחלקה למופעים | משרד התרבות - מועצת הקולנוע
בניהול העמותה ליצירה פנטסטית וספקולטיבית (ע"ר 580520864)

←-- כך, למשל, המשפט הסינתטי "לְשֶׁמֶשׁ פָּנִים שֶׁל דִּסְקִית מְעוּכָה" (דליה רביקוביץ) מוסיף לשמש תוכן חדש, שאינו כלול במושג "שמש". אפשר לדעת מהי שמש מבלי לדעת שלשמש פנים של דיסקית מעוכה. לעומת זאת, המשפט האנליטי "לְשֶׁמֶשׁ אֵין מוֹחַ" (חזי לסקלי) ברור כשמש: קורא המבין מהו כוכב, מבין מניה וביה שלכוכבים אין מוחות.

←-- רוב המשפטים בשירה אינם טענות ורוב הטענות בשירה אינן אנליטיות, אבל הצורה הנדירה הזאת הופכת שגורה במרוצת המאה העשרים והמאה העשרים ואחת. להלן מקבץ אקראי: "בְּנֵי אָדָם נוֹלְדִים וְאָדָמָה לֹא נוֹלְדֶת" (אבות ישורון), "יוֹנִים אֵינָן בּוֹחֲרוֹת אֶת מוֹתָן" (אבא קובנר), "בְּנֵי הָאָדָם מְהֻלְכִים עֵינֵי מְאִשָּׁה בְּתוֹךְ בְּגָדֵיהֶם" (חן קלינמן), "נְפֻרְדֵּתִי מְאִשָּׁה מְטָר שְׁטִים וְשִׁמוֹנָה גְבוּהָ, / גְבוּהָ הָעֵקֶבִים וְלֹא עֵמֶק הַצֵּעַד" (יאיר הורביץ), "Who came first Napoleon the first (גרטרוד שטיין), "After the first death, there is no other" (דילן תומס), "Bats have no bankers and they do not drink / and cannot be arrested and pay no tax" (ג'ון ברימן).

25
96

24
96

המשפט האנליטי בשירה

←-- בפילוסופיה נהוג להבחין בין משפט המבטא טענה בעלת תוכן, שיכול להיות תוכן אמיתי או שקרי, לבין שאלות, משאלות, ציוויים, בקשות וכיוצא באלה פעולות דיבור כגון "לא. / זֶה לֹא נִכּוֹן. / לֹא! / גַּם אִתָּ? / אֶהוּבָתִי - / מֵה, / מֵה קָרָה!?" (ולדמיר מאיקובסקי).

←-- משפטים בעלי תוכן בנויים בדרך כלל בצורת "X הוא Y", כאשר X הוא נושא המשפט ו-Y הוא נשוא המשפט, כלומר הטענה שהדובר טוען לגבי X. משפטים אלה נחלקים לשני סוגים: המשפט הסינתטי (המרכיב) והמשפט האנליטי (המנתח). המשפט הסינתטי מוסיף על הנושא X איזה תוכן Y שלא היה כלול בו, ואילו המשפט האנליטי אומר על נושא המשפט דבר הכלול בו מעצם הגדרתו, כלומר חוזר ומדגיש את המובן מאליו.

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

←-- את הופעת המשפט האנליטי בשירה המודרנית אפשר להבין על רקע שתי מגמות סותרות במודרניזם: המגמה האקספרסיבית והמגמה המימטית. ככלל, המגמה האקספרסיבית משתמשת במשפט הסינתטי על מנת להוסיף לנושא המשפט תוכן, שיכול להיות תוכן סיפורי או סמלי, המבטא את ניסיון חייו ואת עולמו הפנימי של המחבר. בסופו של עניין, כל קורא בוחר אם לאמץ, לדחות, או בכלל להתעניין בטענה סינתטית כמו "בְּשֵׁבַע דְּרָכִים נְתַפְלֵג וּבְאַחַד אָנוּ שְׁבִים" (אברהם בן יצחק). כל קורא ודעותיו, כל קורא וטעמו.

$\frac{26}{96}$

←-- לא כך עם המגמה המימטית במודרניזם, שמשתמשת במשפט האנליטי על מנת לבטא את מציאות העולם הזה, המשותף לכותב ולקורא. כך, למשל, למשורר הש=פ=ה האמריקאי רוברט גרנר שיר בן שורה אחת בשם "שקנאים", שכל כולו טענה אנליטית והמסקנה הנגזרת ממנה. "שְׁקִנְאִים הֵם אוֹכְלִים דְּגִים יֵשׁ דְּגִים", כותב גרנר מבלי לשבור את השורה בין הטענה האנליטית "שְׁקִנְאִים הֵם אוֹכְלִים דְּגִים" למסקנה "יֵשׁ דְּגִים". זו אולי דרך מוזרה להוכיח את קיומם של דגים, אבל זו הוכחה שאין עליה

$\frac{27}{96}$

עוררין: שקנאים באמת אוכלים דגים ולכן, מן הסתם, יש דגים. גרנר בסך הכל חוזר, על דרך ההזרה, על כלל החיים הידוע והנשכח: בשרשרת המזון, אתה נאכל משמע אתה קיים.

←-- אמנם מירוץ החימוש ליצירת הדימוי המקורי ביותר ולסיפור הסיפור האישי ביותר שחק את האמון - ובעיקר את העניין - במשפט הסינתטי בשירה, אבל ישנו הסבר נוסף, עמוק ופשוט יותר, להופעת המשפט האנליטי בשירה המודרנית.

←-- המהפכה המדעית - שכל שירה מודרנית מתייחסת אליה, בין אם על דרך המימזיס או על דרך ההתנגדות וההסתגרות האקספרסיבית - מאפשרת לנו לטעון עוד ועוד טענות אנליטיות מהטעם הפשוט שאנו צוברים עוד ועוד מידע על כל נושא בעולם. שירו הקצר של אסף עידן, "אָנִי לֹא בֶן אָדָם אָנִי / שְׁלֵב בְּאֵבּוּלוֹצְיָה", פשוט לא יכול היה להיכתב על ידי שמואל הנגיד. המושג שיש לנו על המושג "אדם" התרחב לאין שיעור במאה האחרונה. היום אנחנו יודעים שהאדם שלב באבולוציה, שהאבולוציה שלב בכימיה, שהכימיה שלב בפיזיקה.

הפרספקטיבות החדשות הללו מזרות את נושא המשפט מבלי שאף אחת מהן תשלול את רעותה: האדם גם פחמן, גם חלבון, גם קוף.

←-- המשורר ישראל אלירז טוען באחד משיריו כי "כֶּסֶא עָשׂוּי מֵעֵץ לֹא / מְדַבְּרִים עַל כֶּסֶא". במשפט אנליטי זה מבטא אלירז את הרצון המימטי הקלאסי לגעת בדבר עצמו, במציאות העולם הזה. ואלירז צודק: כיסא באמת עשוי מעץ, לא מדיבורים על כיסא. אבל היום אנחנו יודעים גם שכיסא אינו אלא הכלאה נפלאה, חד פעמית, בין המפץ הגדול לאבולוציית הישבנים של פרמיטים. ואפשר גם שכיסא הינו התאמה שלמה בין החוקים ההנדסיים המפזרים את משקל הגוף על המושב לחוקים הפיזיקליים שמפזרים את החלקיקים התת-אטומיים כך שהגוף לא ייפול דרך הכיסא.

←-- כן, נראה כי עלינו לעדכן את גישתנו המימטית לכיסאות - אך יתרה מכך: עלינו לעדכן את גישתנו האקספרסיבית לעצמנו, שכן גוף הידע שצברנו על כל נושא בעולם גדל עד כדי כך, שביכולתנו להביא את עצמנו לידי ביטוי עצמי בעצם הבחירה בפרספקטיבה אובייקטיבית

אחת על פני פרספקטיבה אובייקטיבית אחרת. בכך הופך המשפט האנליטי לסינתטי דה פקטו, כלומר לאינסופי מצד ההיצע הפואטי: על כל פרספקטיבה סובייקטיבית שאפשר לצרף באופן סינתטי למושג "שמע" נוספו שתי פרספקטיבות אובייקטיביות שאפשר לגזור באופן אנליטי מהמושג שכבר יש לנו על השמע. למטוטלת המודרניסטית הקלאסית, שהטלתה שנים רבות בין הגישה האקספרסיבית לדרשה המימטית, נוסף מימד עומק שלישי: הבעה עצמית מימטית.

←-- אני סבור שאם יהיה גל חדש של מודרניזם, כפי שאני סבור שמתרגש עלינו בשנים אלה, הוא יישא אופי אקספרסיבי, אך יישא את מסורת ההבעה העצמית מן הפרט אל הכלל, מהסובייקטיבי לאובייקטיבי ומהסינתטי לאנליטי.

←-- לא זאת בלבד שיכולת הניתוח שלנו את הקיום הממשי כבר אינה נופלת בעושרה מיכולת ההרכבה של הדמיון האנושי, עצם היכולת לנתח את מצבנו הקיומי מפרספקטיבות שעולות על כל דמיון היא הביטוי הרומנטי ביותר להתנגדותנו לסדר ולעצם הדברים. הדימוי העז והנועז ביותר

למצבנו הפסיכולוגי, הביולוגי והפיזי הוא מצבנו הפסיכולוגי, הביולוגי והפיזי עצמו, מצב שלא יזמנו ולא ביקשנו - אבל עלינו לקחת עליו בעלות אם ברצוננו לתפוס בעלות על חיינו.

←-- המשפט האנליטי מדגיש את המובן מאליו, כלומר את שלל השלשלאות השקופות המצרות את צעדינו. השקשוק בשלשלאות אלה הוא התרסה קיומית והתססה פוליטית. הלוא לאיזה צורך אנו צוברים את גוף הידע הלא אנושי שאנו צוברים על העולם אם לא כדי להחריבו עד היסוד? אנו מתחקים אחר חוקי המשחק שנכפה עלינו כדי להטותו לטובתנו, כדי שיום אחד יהיה בכוחנו לשחק בחוקים עצמם, כדי שיום אחד המוות הראשון לא יהיה המוות האחרון וגובה העקב יהיה עומק הצעד וכיסאות יהיו עשויים מדיבורים על כיסאות. כי אנחנו לא רוצים לחקות את העולם בשיר או להביע את עצמנו בהתעלם מהעולם שמחוץ לשיר. אנחנו רוצים שהעולם יחקה ויביע אותנו.

עודד כרמלי

22:00
עד אחרון השיכורים

גן חיות בג'ונגל
כל שישי, רק שישי

מועדון

התוכי הכחול

איפה? הר סיני 2

נעם סמל, גיורא עיני, אלון גרבוז
רוצים מינוי לכל החיים? לכו לבית המשפט העליון

די לתרבות מפא"י
כרמלי למועצת העיר תל אביב

■

האור החודר דרך החלון אינו האור החודר דרך החלון שביקשת שיהיה האור החודר דרך החלון; ופתחת דלת ובדקת כל חלון האם האור החודר דרך החלון אך, מכל חלון לא היה האור החודר דרך החלון. אולם אור היה, אך לא האור החודר דרך החלון אלא אור החודר דרך החלון. הדבר לא מבטל אפשרות של חלון, יש חלון - ובכל זאת אין זה האור החודר דרך החלון.

■

הבית היה מואר אבל לא היה מואר. למרות שאמור היה להיות מואר, הוא לא היה מואר. למרות שהיו לו את כל התנאים להיות בית מואר, הוא לא היה מואר. כל כתליו זכוכית כיאה לבית מואר, ודבר לא הפריע לבית להיות מואר, הוא עמד במקום ראוי לאור. ולמרות זאת היה בבית שאמור היה להיות מואר רק אור פושר, אם אפשר לומר על אור שהוא פושר. הבית שאמור היה להיות מואר היה בית באור פושר, כאילו לא הדליקו לו את הדוד; אור תלוי ועומד שקוף בצבע כספית, שלו יותר תכונות נוזליות מאשר תכונות של אור.

■

אדם יוצא מחדרו, למרות שמעולם לא היה מחוץ לחדרו, אל מסדרון ביתו, פותח את הדלת אל מסדרון הבניין, למרות שאין מסדרון, ואין בניין, ונכנס למעלית, למרות שאין מעלית, לוחץ ק על קומת קרקע, למרות שמעולם לא היה בק, אם בכלל יש ק, כאילו יש לאדם תכלית במעלית. לפתע נכנס אדם אחר בקומה 4, אם בכלל יש קומה 4, יוצא האדם הראשון אל 4 בהתכוונו לצאת לק, שכן מעולם לא ראה 4 ומעולם לא ראה ק.

■

תפוס את המסווה עצמו בתנועה; ראה את הירוק במעופו באוויר לפני שינחת על עץ ירוק ויאבד מכל השגחה. הדומה מחפש את הדומה לו ונטמע בתוכו; גם אתה ראה את עולם הדימויים שלך; שהוא מפתח לעצמך. המילה יום-יום, אילו מילים היא מעלה בתוכך; חשוב; חפש בהתנהגות המילה; עבורי ברגע זה, המילה יום לא מעלה בהכרח את המילה לילה.

■

השמש המציפה שהיא בבחינת אור עליון גדול המכניסה אור פשוט תחתון אי אפשר להביט בה אלא רק באמצעות ההתמעטות: דרך זגוגית חלון, או על-ידי סוכך יד או מבעד משקפים כהים או באמצעות רחוק מקום המתאפשר בירת-שאת לעומד בקצהו של צל רחוק הנופל למרגלות עץ פזור; לא ברוש שנון וגבישי שכל ממשותו מתמרת לכדי חדות צורה, וכל תכלית זו: המראה ויציאה אל הלוויין אל השמש עצמה, אלא עץ צאלון שאינו מתיימר ומשטרע לרוחב בעצלות אופקית המאפשר מעלוותו המרושתת להביט מבלי להסתנוור ולבחון את היופי הזה הזורח הניצב במרכז השמים. האדם האוהב שואף אל הצל אל השמש באופן בה היא מתגלה על כיפת השמים; ומתוך התגלות פרטית זו הוא נוסך בה עומק ומחדיר בה משמעות על-ידי הרחוק הזה, באמצעות הדמיון ההוא, המתווך; שהוא מוגבל וכיוצא בזאת, מגביל. אבל אל לו לשכוח שהשמש עצמה נמצאת, לא רק באופן ההסתכלות בה, בניצחון האנוש על האור המסמא, אלא בהגיעו לשם, הלכה למעשה, ובתצפיתו עליה מהחלל הצף עצמו; המזכך, הבלתי מסכך: כשיראה בה נוכחת וקימת יוקדת וצורבת, כשיהיה לברוש בחריצותו לשאוף מעלה, כשיהיה אף הוא כוח בל יתואר.

רועי כספי

לא היה איתי כל מי

אז, בנסיבות המיוחדות ההן, שאולי תהיינה הנסיבות היחידות שתישארנה לו בעתיד הקצר שעוד נותר לו, אמר בצדק: "ולא היה איתי כל מי".

עם זאת, גם לא היה ברור בכלל אם היה איתו אפילו כל מה, לפחות אם מדובר היה על כל מה עילי כלשהו, שניתן להסתמך עליו גם אם אין לידו כל מי. אם הכוונה לכל מה שהיה צריך לבוא לעזרתו ולבוא במקום כל מי בעת הצורך, לא בשעת הפוגה אמיתית, אלא בעת מצוקה של מוזרותו האמיתית ובכלל בשעת האמת המוזרה שלו, גם לא היה ברור אם היה לצידו וברשותו כל מה - וכל זאת בין אבק כוכבים וחלקיקים מופרכים ומופרכים בחלל הומה, רב-קרינה-ועקומה, שאיש לא ידע מניין הוא בא ולאן הוא הולך, מה תחילתו ומה סופו, עם טריליוני כדורי-גז ענקיים ולוהטים וסתמיים בתוכו, כשגם חלבוני מוחו בגולגולתו קודמים לתודעתו ומכוננים כל מי מתוך מה לא ברור, מי או מה. אבל לא מה חומרי ורבי-חושי היה צריך לעזור לו בהיעדרו של כל מי, אלא מה עילי של תכלית ומקצב פרטי, בלי קשר וצורך בכל מי, אך מוזר היה, או דווקא לא כליכך מוזר, אלא אינטימי וקרוב לו כליכך, שדובר על מי ומה, ממש בלב מערבולת ומהומה בטרם נתברר מי הדובר ועל מה.

גבריאל מוקד

משבצות

מְשַׁבֵּץ שְׁלָחַן מֵר
אֵל תְּשֵׂא קִינָה עַל מֵר גּוֹרְלָךְ
מְסַגֶּרֶת בְּדִיל מְזַהֶרֶת
קִנְיָן שְׂכָר דָּל
הַבּוֹף עַז
וּמֵר עַד נֶפֶשׁ מְשַׁבֵּץ עוֹלָם מֵר

וְהַשִּׁירִים מְצַיְנִים מָה צָה הַסִּינְדְרוֹם הַזֶּה שֶׁל עוֹד וְעוֹד שִׁירִים
דִּי! אֵין לִי פֹחַם יוֹתֵר
גַּם הַסֵּט הָרָאשׁוֹן הָיָה מְצַיֵן! גַּם הַסֵּט הַשֵּׁנִי!

בנהר התופת האנושי

$\frac{37}{96}$

$\frac{36}{96}$

דְמוּת אַחַת נִסְחָפֶת
וּדְמוּת אַחֶרֶת נֶאֱחָצֶת בְּכַנְף חֶלְצָתִי
אֲנִיחֵנוּ חֲבֵרִים
בְּנֵהר הַתְּפֹת הָאָנוּשִׁי
אָבֵל הַמְּאָבֵק לַחַיִּים
מֵהַטְרוּף הַיְתִי יָכוֹל לַהֲרֹג אֶת שְׁנֵיהֶם וְהֵם יָכְלוּ
לַהֲרֹג אוֹתִי
בְּנֵהר הַתְּפֹת הָאָנוּשִׁי

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

טקסט מטומטם

זכותנו לכתוב שירים גרוועים
קהל גרווע - אני גרווע יותר
טקסט מטומטם
אתה אל תדבר יותר מהגבה שלך
דביל
אף תצטין אם מראש אתה מצדד
בזכות הגרוועים ביותר
אין, אתה תמיד למטה
אחרון במדרון העדר
ראשון הגרוועים ביותר
אין, יותר גרווע מזה
לא יכול להיות

38
96

יואב עזרא

חשיבה טכנולוגית, כל תודעה תפקודית, תהליכית בתכליתה, היא תודעה חסרת מודעות, יודעת היטב את איבריה אך לא את עצמה.

לכן השאלה העולמית היא - מדוע, למה דווקא כך. לעולם ההֶזְרָה לאחור התמיהה ברגש יסודי על סידור העולם דווקא בצורות הנתונות, דווקא בסדר זה. תמיהה זו היא תְּבוּנַת-הַאֵם להחלת אפשרויות קיום אחרות, בתכלית. זו האונטולוגיה.

←-- ב. שאלותיו ותמיהותיו הראשיות של האדם כמו מה אני, היכן אני ומה הוא המקום הזה שבו אני, הן לא רק ביטוי של יציאת תודעת האדם אל לימבו קיומָה לנוכח השתתפותה הבלתי-נתפסת בקיום, איננה רק חריגה מוזרה ומופשטת, תמיהה על חומר בלתי-בְּקִיעַ העומדת לעצמה בממד-החריגה-ממסלול-הקיים, מן הטבע. שאלות ותמיהות אלה הן גם ביטוי ליציאה אל הוויה נוספת, עומדת גם ניצבת במרחב קיום נוסף, מתוכו דוברת התודעה, החריגה. ובין אם התודעה תכיר במלוא המרחב, תביט בו בעיניים מורמות, ובין

$\frac{43}{96}$

$\frac{42}{96}$

מבטן אל בטן

←-- א. האמונה בקיום האפשרויות כולן מלמדת אותנו כי גם מה שאנו מכנים ומרגישים אותו פְּהֶשְׁגוּר והמוכרח, כלומר הקיום בפועל שלנו - אינו כזה. לכל היותר ראוי להתייחס אל הקיום בפועל שלנו כאל עניין טכני. שהלא הטכנולוגיה, על גלגוליה המשתנים, מלמדת אותנו כי התרחשויות רבות חורגות מגבולותיהן או נסוגות חזרה בשל משתנים לא קטגוריים, זמניים, בְּנִי-הַשְּׁגָה, בעוד היא עצמה אינה חורגת מן הקטגוריות בתוכן היא פועלת, אלא אם כן היא מפתיעה את מפעיליה ושוברת את מוסכמות הכרתם במעין תאונת קיום. קיום האפשרויות כולן טומן בחובו את ההשגה כי הקיום במהותו אינו טכנולוגי. כלומר כל מגבלה קטגורית היא כזו אך ורק במערכת הקיום הפרובינציאלית שלה. כל

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

אם לא תדע אלא לעמוד עליו ברגליה
אך להסתכל מטה בעיניים מופשלות, אל
המרחב היחידי שנדמה לה כי היא מכירה
- הלוא הוא מה שהיא מכנה "המציאות",
או בכל שם-מציאי אחר.

התודעה השואלת על עצמה ועל טיב
קיומה הסובב עומדת במקום אחר, מעידה
על התחרגות ההוויה, וכמו כל יונק ימי
המדלג-חוצה אל האוויר הפתוח - היא
יכולה להביט וללגום ולנשום ולתעוף אל
מרחבי האופקים והשמים ושמייהם, או
להמשיך ולהביט על פיסת הים הקטנה
שתחתיה. הבחירה בידיה.

וכשמביטה ומסתגלת ונוכחת היא גם למדה
ומכירה בהכרה בִּיתִית כי לא פחות משהיא
יצור מים שואף-אוויר, היא יצור רוח.

← ג. ההִפְרָה לאחור אֶל הַלֵּא-מובן-
מאליו, הַפְּהִיָה הבראשיתית על כל דבר
ודבר, היא גם מצע טוב להפקחות ופנייה
אל סיבתיות מִזֶן אחר, לפי האיכות
המתגלה.

← ד. איש רוח מביט על המתקיים

בעיני רוחו, ונעמד ונִשְׁעַן ופועל מתוך קיום
זה כמו כל מי שנשען ונתמך בעובדות,
כיוון שאיש רוח הוֹה את רעיונותיו,
הרגשותיו ומראותיו כמו כל קיום, כממשות-
עומק-והיקף המתווה ומוליכה את חיו,
מסקנותיו והכרעותיו. כשמו כן הוא.
איש הרוח מקדים, בְּזָמַן ובתוקף, את
אנשי העובדות, משום שפניו אל מקור־יות
העובדות, פניו אל אזורי הבית החריגים
המרחיבים הן את תחום העובדות והן את
עומק ממשותן ותקפותן.

$\frac{45}{96}$

$\frac{44}{96}$

← ה. לא פעם דווקא הרְגִילִים לְשִׁחֵק

במחשבתם, המתבוננים בעולם בעיניים
מרוקנות מיומרת הוודאות, אפריורית
משִׁימִים עצמם מחוץ לגדר עול המסקנות,
מחוץ למתחייב, דווקא הם, שטבולים
ואינם טבולים בקלחת הממשויות, קרובים
בתכונתם זו למידת הענווה שגם לה תכונת
היציאה-מן-העיקר, בכדי לעסוק בעיקר ולא
בעצמי, על מגננותיו ומשקלותיו. ואין לנו
מידה טובה מן הענווה המקרבת אותנו אל
חיזיון הקיום כולו. בְּמָקוֹם שבו מוצאים את
הַיֵּן, שם מוצאים את היש.

← ו. בשימוש במילה נפש, רוח או נשמה, אנו מבקשים לתאר את אותה תכונה, אותה מהות, אותו מְנַעַד קיום שככל שהוא טהור יותר כן הוא צלול יותר בקיומו החוץ-זמני, או שמא נאמר הרב-זמני, כלומר אנו מבקשים להבדילו מן הגוף, הגוף שְׁלוֹ רגלים-צמודות-קרקע, להבדילו מן הגוף שבא ללמדנו בדרכו את התאפשרותם המְלֵאָה של הזמנים כולם, פרט אחר פרט, בְּדָל ועוד בְּדָל, קו ועוד קו בהתרקמות אקולוגית מְלֵאָה וּבָהּ מְעַגְגָּנִים מעגנים כמְזַנְקִים לכל אפשרויות השיוט, בתוך המרחב הכל-ממדי שבו רוחנו משייטת ומְתַרְקֶמֶת.

אבל קיטום היוֹצְרוֹת, הדְּבִקוֹת בְּרַגְלֵי־צמודות-הֶקְרָקַע והצמדת הרוח והעיניים אליהן, הניסיון החדד או הסוּמָא לְצַקֶּת את הרוח להיות כגודל-פני-הגוף, הֶטְבָּעָה על הטבעה, כמו קידוש האצבע המצביעה במקום מראות הצבעתָה - הם שמרתקים אליהם את תוֹעֲפוֹת הרוח ומְעַקְרִים את שוֹקְקֵי־הנשמה אל מלוא מרחבי בְּיָתָהּ, הם שמדביקים על הזיכרונות את תו החלוף-לְבִלִי-שוב, הם שמרוקנים את העתיד

$$\frac{46}{96}$$

$$\frac{47}{96}$$

מכל גיֶשָה, זיקה וידיעה, הם שחַרְדִים על העצמי במראית גופו הנוכחי, האחד מיני-רבים אֶלִי-רבים, כְּעוֹשִים מן הדימוי העצמי זהות עצמית, הם שְׂמַעוֹף ממשותם הַשְׁמוּט מבדילים דמיון ממצואות, חלום מהקִיץ, מחשבה ודימוי מממשות, הם שמכזיבים את הגעגוע, הם שמסיגים את העצמי מעצמיותו, את הסובייקט מן האובייקט, לופתים את המיתרים כולם באָבֶם, מחניקים את הרטטים ומיתרי-הרטטים-עד-בלי-די, הם שמצמיתים אל עולם האפשרות האחת ובניה ובני-בניה הקרובים, הנישאים אחד בשני וּמְסַטִים עצמם עד מרחק סטייה גוֹזְמָנִי, פְּתָל על גבי פתל עד הַזָּרָה, עד זלזול-שְׂכַחְנִים וּבְהֶלֶת-סוּמִים מעולם האפשרויות כולן, עולם הבית.

אבל כל זיכרון, כל דמיון, כל דימוי ומחשבה וְהַרְגֵשׁ, כל חלום, הרהור וידיעה, כל עזיבת גוף וכל נטיית רוח, כל שאיפת רצון וְרִיק געגוע וּכְמֵהוֹן עיניים, כל חריגת זמן והתקת מרחב, כל נגיעה וכל מגע באשר הוא - כולם כולם הם קרבת משפחה, בנים ובני בנים, קרובים יותר או קרובים פחות בקרבה-המלאה-ממילא,

אל זיקתנו, אל זהותנו במפתח המרחבים, נתונים תחת חסד השחרורית לחזות בהתכנות ובהתגשמות, במשבי בריאת האפשרויות כולן.

לכן תנו להם לאנשי הרוח את קדמת הקשב, תנו להם לאנשי הדמיון והגעגוע את קדמת התוקף, הניחו להם לאנשי האמנות לרקום לפניכם חי-ממשות, התרטטו מן החולמים-עד-עצם את מיטב החלומות, מיזגו מחשבה ורגש במעלות המיסטיקנים, כפדו כפד-היטב את המשוגעים לדבר, התרגשו לנוכח המשונה בתכלית, המתמסר, החורג והבלתי-נתפס שברוחם של הצופים החוזה, שבלבם של הנטועים אחרת.

$\frac{48}{96}$

$\frac{49}{96}$

← ז. לחשוב ולהרגיש בגדולות זו איננה משאלת לב אקטיבית שחורגת מגבולות הרגיל. אחת מתכונות הרגש הבסיסיות שלנו היא ללכת בגדולות. אנו הווים בצורות שלמות, מלאות ומקיפות. לחוות אושר פירושו להיות בהוויית אושר מלאה ומוחלטת, גם אם מדובר באושרים קטנים, יומימיים. אותו אושר מבקש

להקיף כל מרחב וכל זמן, ומבנה המציאות היחסית, במרחב ובזמן, ההשתברות מן האושר - היא הסטייה מן המבנה הטבעי המבקש ללכת בגדולות ולהקיף את המציאות כולה.

אם אני מאושר מניחוח הבהק הנוגה של פנסי הרחוב בתכונת האוויר הרזה, הרי שהאושר הזה מבקש לצאת ולחול מגבולות הלילה אל גבולות היום, ומגבולות היום והלילה אל גבולות קטטות והתגוששויות הדאגה היומיומית, ומשם אל גבולות שאר בני אנוש, מאותו שיוך ושלא מאותו שיוך, ומשם לגבולות החיים והמוות ומשם לקיומים רוחניים, אלוהיים וקדושתיים ומשם לתיקון וגיאול ההוויה כולה.

← ח. הזמן, כמו המרחב, יכול

להישבר ולהימשך בגדלים שונים. מרחב הממשות הנראה הוא הקובע ולא מוסכמות הזמן. הזמן יכול להיות רציפות בלתי ניתנת לחלוקה, הוא יכול להיות רציפות רגעים אפסיים-ועם-זאת-פרוידים כחלקיק חסר מסה, יכול להיות מחולק לחתיכות גדולות לצד חתיכות קטנות ושני הסוגים

אלמנטאריים ובלתי פְּרִיקִים מעצם טיב איכותם, חומר יְחִידָנִי בלתי-בְּקִיעַ. הממשות בכללותה יכולה להרשות הכול, היא מרשה הכול כיוון שאין איסור בהתאפשרות האפשרויות כולן, כולל האיסורים עצמם.

זו עוד דרך להבין מדוע גם למחשבות הנתונות במסלוליהן קיום משלהן, ופסילת מחשבות בתואנת אי-ההתכנות שלהן איננה גורפת, כי כך או אחרת המסלולים השונים נתונים במרחבם, והמחשבה נמדדת לגופה, בדיקה פְּרִטְנִית, לעומק וטיב ממשותה ולא לעצם קיומה העצמאי. וכך המחשבות הנודדות לעתים נודדות למקומות נפלאים ומצוינים, הופכות עולמות ומגבירות את הנכחת כל הקיום.

זו עוד דרך להבין כיצד סוף מעשה במחשבה תחילה, לפנים מן הזמן.

← ט. כְּשֶׁטְבוּלִים בְּיָם, אין עוד צורך במי הנהרות ובמוצָאָם. כך הם הנצח והזמן. כך הם מְנַכַּח הרוח ופעולות הגוף. כך הם העצמי וגאוותו, על דימויו. כך הם אדְנִי ההשָׁגָה ונְפִתְלֵי הרצון.

$\frac{51}{96}$

$\frac{50}{96}$

← י. תחושת הכוליות, הקיום המלא

המוחלט, מרכֶּכֶת. ומהו ריכוך אם לא קיבולת ספיגה והכלה גדלה והולכת. כלומר הכוליות מרככת את בשר הזמן, מניחה לדברים להתרחש במסגרת היותם מראש. מוסיפה ענווה לכל המתקיים.

כי הכול כבר כאן, חלקים שונים של אותה תנועה אל הנצח, אל המסקנה המחזיקה את סך חלקיה, ואין להן לחלקיות ולזמניות וליחסיות כל אחיזת תשתית.

גאוות העצמי, כבר בעצם קיומה המתפַּד מן השאר, מוסיפה קֶשֶׁח על קֶשֶׁח, מרתקת ומקבֵּעַת אל נופֵיָה החלקיים, אל התפתחותה האישית במסלול זמן, אל מה שמתירה קנאותה, אל פְּרִטְנֵיֹתָה - כל אחת ואחד לפי דרגתו שלו. אבל ההוויה מצד עצמה נטולת כל גאווה, צופה מראש כל זמן, ענוותנית בתכלית, וכולם לפני עולים כְּשׁוּיִם.

← יא. הענווה היסודית ביותר אינה

נובעת מהרגשת הקוטן אל מול ההוויה כולה, כי אם מן ההרגשה שההוויה כולה ענוותנית היא ובתוכה אנו.

←-- יב. הַיְחִידָנוֹת הַכּוֹלֵלֹת, אַחַדוֹת
הַבְּסִיסִים, חֵיּוֹב הַכּוֹל, אִינֵם אֵלָא אִמּוֹנַת
הַמַּתְחִיִּיב, אִינֵם אֵלָא אִם הָאִמּוֹנוֹת. שֶׁהֵלָא
כָּל אִמּוֹנָה הִיא בֵּישׁ, וְזוֹ הָאִמּוֹנָה בֵּישׁ
הַיֵּשִׁים. וְהֵלָא כָּל אִמּוֹנָה הִיא נִקְיַפְתָּ הַקְּרֵבָה
הַגְּדוּלָה הָאִפְשָׁרִית אֶל הֵישׁ, מִבְּקִשְׁתָּ
לִהְיוֹת אֶת הֵישׁ, נֵעָה בֵּין חִיפּוֹשׁוֹ לְהוֹיִיתוֹ.
אִם הָאִמּוֹנוֹת מְנִיחָה אֶת הַיֵּשִׁים כּוֹלֵם לְכֵן
מוֹכְרָחָה הִיא לִהְיוֹת הַיֵּשִׁים כּוֹלֵם שֶׁהֵלָא
הֵישׁ יִשְׁנֹו. לְכֵן הִיא אִמּוֹנַת הַמַּתְחִיִּיב.
דֶּרֶךְ אַחֲרָתָּ: הַרְחַבְתָּ הֵישׁ מִקְרֵבָתָ אֹתוֹ,
כִּיּוֹן שֶׁהִפְעַר בִּינֵינוּ לְבֵין הֵישׁ הוֹלֵךְ וְנֵעֲשֶׂה
קֵטָן בְּאוֹפֵן יַחֲסִי כְּכֹל שֶׁהַמוֹשָׁא גִדְּל.
מִמִּילָא הַרְחַבְתָּ הֵישׁ אֶל הָאִינְסוֹף מִקְטִינָה
אֶת הַפְעַר בִּינֵינוּ לְבֵין מוֹשָׁא הָאִמּוֹנָה עַד
אִינְסוֹף.

$$\frac{52}{96}$$

תְּנוּעָתוֹ כֶּשֶׁם שִׁיּוֹרְדִים מִרְקֻבָּתָ עוֹד בְּתַחֲלִילַת
הַמֵּאוֹץ. אִזְ נוֹתָרִים עִם חֶרֶךְ הַבְּלִימָה,
מִדְּרֶךְ הָעֲצִירָה הַמַּהֲדָה, חֲתִימָה בְּאֵין
חֹתְמַתָּ, נוֹתָרִים עִם מִטַּח הַפְּעָרִים, וְשׁוֹב
מִסַּתְפָּקִים בְּפֶאֶן הַשְּׂגוּרָה, אוֹתָן מִסִּילוֹת רִגְשׁ,
הַרְגָּלִים וְשֶׁאֵר אֲבִיזָרִי אִישִׁיוֹתָ. שֶׁכֵּן דָּבָר
מָה נֵעֲשֶׂה "שְׂגוּרָה" כִּשְׁהוּא מִשְׁמֵשׁ, מִדַּעַת
וְשֶׁלָּא מִדַּעַת, כְּמִתְחַם הַגְּבִלָה לְמָה שֶׁמְחוּץ
לוֹ, נֵעֲשֶׂה חֲזוֹת הַכּוֹל (וּמִמִּילָא גַם אֶת חֲזוֹת
עֲצָמוֹ הוּא מֵאֲבָד). וְכִיּוֹן שֶׁבְּאוֹתָהּ הַמְּנַעוֹת
נוֹכַחַת בִּיתֵר-שֶׁאֵת הַחֲטָאֵת הַפֶּאֶן, נוֹתָרִים
נְטוּלֵי זִיקָה מִכָּאֵן וּמִכָּאֵן, שֶׁזֹּו הַבְּדִידוֹתָ.

$$\frac{53}{96}$$

←-- יד. גַּם הַבְּדִידוֹת הָעֵקְרוֹנִית בֵּין אָדָם
לְאָדָם, עֲצָם הַפְּרִדָּתָ הַסּוֹבִיִּיקָטִים לְמוֹנָאָדוֹת
קִיּוֹם, פְּרוּדוֹת תּוֹדַעָה שֶׁאֵין בְּהֵן אֵלָא
שִׁיתוּף מִקְבִּילֵי אֲטוֹמִיסְטִי, בְּלִתֵי אֹרְגָנִי,
גַּם בְּדִידוֹת זֹו אִינָה אֵלָא מִמְשׁוֹת חֲלֻקִית
הַנִּמְנַעַת מִן הַחִיבוּר הַבְּלִתֵי אִמְצָעֵי בֵּין אָדָם
לְאָדָם, מִיִּסּוּדוֹת הַזִּיקָה הַמְשׁוֹתֶפֶת, הַתּוֹדַעָה
הַכּוֹלֵלֹתָ וְהַרְגֵשׁ הַגּוֹפְנֵי הָאֶחָדָ.

←-- טו. אֵין לָנוּ דָּבָר שֶׁאִינֹו חֶמֶידָ, שֶׁאִי-
אִפְשָׁר לְחַשׁוֹק בּוֹ וּלְרַצּוֹת אוֹתוֹ, לְבִקֵּשׁ

לחבור אליו. גם הדבר המרתיע ביותר, המאוס, הבזוי, המכוער והמבחיל - כולם בני חמדה. תמיד יסוד הפירוד, הרתיעה והמיאוס הוא גְּבוּ, בגוף עצמיותנו הגדוע. זהו חסרון או גְּדִיעוֹן מְחוּשֵׁי הגוף, הנפש והרוח, שאינם מוצאים או מכירים את מיתרי הזיקה ליסודות מסוימים, לעתים בעקבות שאריות של מגננה וחרדה על העצמי, לעתים ערלות לב, לעתים גאוות העצמי המבקש להבדיל עצמו מתוך שיפוטיות גודֶמֶת שאינה מכירה במלוא מוטת הבריאה. מנגנוני סימוא כאלה ואחרים.

הלא כל טיב באשר הוא - בא יחד עם מרחב טיבו, עם חלקת האיכות שלו. לכן לכל טיב פְּאוּמִי הזיקה שלו, פְּאוּמִי המְחַבֵּר, שותפים לאותה איכות. יהיה זה שְׂרָץ הנמשך לזגתו, הסרחון הבאושי המְנַעֵם באף המבאיש, הכיעור החולק צורות של יופי עם בני מינו, יהא זה הרוע, השטני, החורש רעות, המוצא לו את שותפיו. אין דבר הקיים לעצמו בפירוד סופני, כי לכל ברוא, לכל פרט ישנה נקודת יחס, הַכְּלַלִּית זֵהוּת, זיהוי איכות

כוללת. העובדה כי יסוד הזיקה לכול תלוי אך ורק בַּפְּתִיחוּת המחוּשֵׁית, במצַע הלב, מעידה עדות אחים, כי הכול חבור, וכמה שלא ירצה להיות נפרד, אין הוא רוצה להיות נפרד, אין הוא יכול להיות נפרד, אינו בנפרד.

המשיכה והתשוקה המינית מהווים דוגְמִית-ביטוי למציאת המשותף, המתגבר לא אחת על רתיעות ומיאוסים וסרחונות וכיעורי הגוף האֲחֵר, בין אם מכוח תשוקת הבשרים בלבד, התובעת לחבור בְּשׂוֹר בְּבֶשֶׂר, ובין אם מכוח תשוקת האוהבים המלאה והמקיפה המגְלָה זיקות ומְתָקִים והרחבת מחוּשֵׁי הגוף, הנפש והרוח לקראת גוף האהוב, בשרו, חומו, על שלל פגימותיו, חֲטָטִיו וחרגיגותיו-לכאורה המקבלים להם שותף של בְּיָתָּה במעשה המשכב.

הכיעור והמיאוס רק מעידים על קיומם ועל אפשרות הזיקה להם. יסוד נבדל סופנית, פרוד לחלוטין כמו טרנסנדנטי-בלתי-נגיש ובלתי-ידוע, מונאדת איכות חד-פעמית וחד-ערכית וחד-קיומית ואוטו-יקומית, איננה בת-השגה אלא מתוכה, ומדוע שלא נניח כי הכול בהשגתנו, מדוע שלא נְגַאֵה אל

אינסוף סקרנותנו. הקיום כולו, על מגוון אינסוף ממשויותיו הוא מונאדת הקיום שבה אנו ושבכוחנו להקיף את קיומה הבלתי יחסי, על זמניו ומרחביו. אין לנו מְפֹלֵט מְשָׁבִי השחרור שלנו, מראשית היסוד האחד, היחיד והאחיד הפתוח.

← טז. הבריחה המתמדת אל המולת החיים מבטאת אי-אמונה בחיים. פחד מפני השקט, מפני חללים מעויטי התרחשות, הפחד מפני שממות דִּמְן הזמן על מרחביו, הפחד מפני האינסופיות הבוטלת, הם חרדת נטישת החיים, חֲדָלוֹת הקיום, הם חרדה מפני הבדידות, כלומר ריקות סופנית. אבל כל ריקות סופנית היא ביטוי של הפרדה וכל הפרדה היא למראית עינה בלבד, עצמיות ששכחה מאין באה והולכת, עצמיות ללא תעצומותיה.

אמנם השקט המתאריך ודממת הרוחב, מותירים אותנו עירומים מאחיזות-קצת, מלָחֶם העֲנִי של הזמן ומילואיו, פוטרים אותנו מקצרת הנשימות מעל המים, מנפִים אותנו מן החלקים-בְּאֵין-שָׁלֵם, מדייקים אותנו עירומים-עד-דק כביום היוולדנו. אז

תְּעַמּוּקוֹת המרחבים מתרַפְּקִים לפנינו אל האינגבול, מגלים טפח ומכסים טפחיים כתגלית מתערטלת, סקרניים כמונו לנוכח מראית גופם הַמְתָּגֵל וּמְתָכֵס חליפות.

← יז. בחירת הממשויות נכונה לכל הממשויות. לנוכח בחירתנו, לאור הפניית המבט, כך חיינו בַּמוֹחֵשׁ. למשל, דברים כגון אלו כלל לא ייכתבו, או ייכתבו אחרת בבחירת ממשות החורגת מליניאריות הזמן ומן ההפרדה בין כוח לפועל.

← יח. הכול קיים. לכן לא ניתן לאיין דבר. שלילת דְבַר מה כשקר או טעות או שלילה אקטיבית שלו ממש - אינן מאיינות את קיומו כי אם מחשיכות אותו אל הרקע מפני מערכת קיום אחרת, בין אם תהיה פיסית ובין אם לוגית, מחשבתית וכדומה. גם הזמן הליניארי הוא סוג של מנגנון החֲשָׁכָה.

הטענה כי האמירה הזו חלה גם על עצמה ולפיכך סותרת את עצמה ומאפשרת את הופכיותה, כלומר פוסלת את עצם הפסילה, אינה שוללת את החלטה על כל

מושאייה האמוּנִים. לכל הפחות יש להחזיק
במִתַח הסתירה - לא לסגת אחור מאימת
הלוגיקה הדיכוטומית, מחמת פֶּח הרגרסיה
האינסופית, לכל הפחות יש להחזיק
בסתירה כהתבוננות עיקשת בעצם כלשהו
עד התפוגגותו או עד הַתְמַרְתּוֹ לדבר אחר
או עד נסיקתו להיות העצם כשלעצמו - עד
שתפריה של הסתירה נִפְרָמִים בזה אחר
זה, פּוֹקְעִים מיתרי המחשבה המתוחים
כהקלת מתחים רגשיים, והקיום בדבר
הקיום מתגלה בכל חיובו.

← יט. הכול חי. גם הקונטרס הזה,
למשל, הַבְּלוּי וממורטט, שֶׁנִּפְלָה מתוך
איזה פּוֹךְ זמן ומקום, אִי-אֵז לפני כשמונים
שנה, גם הוא כאן לחלוטין, ומביא עמו
הלוך וקרוב את עֲצָרַת חייו המלאים,
אוֹשִׁיּוֹת כוֹתְבֵיו, טָרַד מחשבותיהם, מְטַבֵּעַ
מולדתם כניחוח בית, בְּזָר מרחבי הרגש אֶל
הַצְדָּה וְאֶל היושר ואל פְּנִימֵי עומק, ומבטם
אל נחלמות העָבֵר ואל חִלּוּמֵי העתיד
הנהגה, בין בעיניים רטויות ובין בעיניים
דְּאוּיּוֹת. ובתוך קונטרס חייהם מאובזר צִפָּה
וְחֵזֶר קונטרס חֵי כאן, בְּקִשְׁרֵים פרומים

58
9659
96

מרחבית, במיתרים ארוכים כזמן ארוך
ובמיתרים קצרים כקפיצת דרך, בפעימות
חיים שעבורן הזמן הוא לכל היותר תְּוֹךְ-
מעָבֵר, חֶפְזֵי יוֹתֵר או חֶפְזֵי פְחוֹת, חֵזֶק
והולך עם גְּדוֹל הַקְרֵבָה למנגנוניות הבשר
החי, עם דיוק ההתכוונות לנְשִׁמַת הקיים,
חֶבֶר הכול.

← כ. את מצג ההכול-קיים, את
הַיִּי הַקִּיּוֹם במלאותו על מְנַעַד תכונות
מלאותו המוציאות ומאשרות את כל חלקיו
ופרטי-פרטיו באין להם מונופול על אופק
הראייה, את מראה זה ניתן לראות באחת,
בתעצומת-הפלאים של מעָבֵר ההוויה
כולה, או לראותו מתוך הזמן המצָר, מתוך
הניסיון, מתוך עמידה ארוכת זמן באבן
הפינה של ההוויה במלואה בכדי להתרגל
למראות החדשים-ישנים, וְכִבְרַת-מִבְּטַט
אחר כִּבְרַת-מִבְּטַט לגלות את פניה ההולכים
ומתגלים, במחשבה ובתחושה, ומסבירים
מתוכם כל פרט מציאות בכל טיב קיום.
ככל שגדלה ומתארכת ההתרגלות - כך
היא קִטְנָה ומתקצרת, עד שמתבטלת
ומתייִתְרֵת ומתגְלָה כפרט קטן במחוות-קיום

שאינה זקוקה לה, מתגלה כמדריכת דרך זמנית, חֹנֶכֶת טובת לב, המתירה לו לבעל הבית לחזות בְּהוֹד ביתו שלו.

←-- כא. מטיבה של הארה שהיא מְנַהֶיָה את כוליות הוויית האדם, וממילא שלל מערכי תכונותיו ותחושותיו והבנת-עצמו משתנים באחת. שינוי זה נשכח הַצָּדָה עם היציאה מן ההארה והשלכת תכונות זרות וְשִׁתְּלִים של מחשבות ואינטרסים מוֹטְלָאִים בהוויה שנפרדה מעלינו לכאורה, ומוריד אותה מכללות גופה לכדי איבר במערך גוף מתחלק ומתפרד.

הדיוק המחשבתי ואי-ההתמָהרות בהשלכת אחד על השני, לא רק שיניחו לכל גוף את מקומו, כי אם גם ישיבו לְהַפְעִים את מה שלכאורה התרֹפֶף מאחֹז בידינו.

←-- כב. לכל סיבה מקרית, כלומר נוכרית בקיומה, או לכל סיבה גופנית שהיא חלק ממערכת חומרים וסיבות מקריות, כלומר נוכרית בקיומה, לכל סיבה כזו נתונה סיבה מקְדָּמָת. הסיבות המקדימות מקורן סופי כיוון

שמעצם טיבן הן חלק ממרקם אחדותי ההולך לרוחב, כבר נוטל חלק אורגני במה שישנו תמיד.

←-- כג. חותמה של כל הבנה מלאה, טְבוּעָה בעומק בראשית, היא רְגִישַׁת הכֶּת-התודה עם הַחֲלָתָה.

←-- כד. ההבנות הנכונות, היסודיות, משיבות את האדם אל מה שנשכח. מעבר לתוכנו הספציפי, מעבר לתובנה עצמה, עצם התרחשותה של ההבנה הנכונה מחזיר את האדם אל תֹּשְׁבֹתוֹ הַשְּׂכֹּחָה, אל הידיעה המצטברת אל הרוחב, כי הכול פתוח, הכול נודע וידוע והרשות נתונה. כשחוזרים הביתה, מְצוּעֵפִים בחמימות האושר המזומן שבביטחון הדולֶק אל העומק, כבית מבטחים של ילדות, לא פועמת בנו אלא סקרנות ופתיחות-לב שוקקת ושתיינית לכל הקיים, המובן והמורגש. ללא כל צורך בהוכחה, בהוכחת עצמי ובלפיתה המהולה בחרדת נטישה וְהַשְׁמָטוּת.

←-- כה. ישנה איזו יהירות-שלא-מדעת

בנו לחשוב כי מה שנשמר בזיכרוננו ובזיכרון תרבותנו - נשמר, ומה שנשכח מאתנו ומקולקטיב זיכרונותינו - צולל לטמיון. מִסְתּוֹר הקיום ההולך ובא, שב וחוֹזר חֲלִיפּוֹת, נְגֵלָה ואינו נְגֵלָה, מְצַלֵּל פְּתָעִים וחומק, אינו צריך לריצודיה החולפים של אֲלוּמַת התודעה האנושית המשתברת להמון רסיסיה במגע עם פניו הרוטטים פְּמִתָּאָר מִיָּם.

ישנה איזו ענווה-שלא-מדעת בנו לחשוב כי מה שנשמר בזיכרוננו ובזיכרון תרבותנו - נשמר, ומה שנשכח מאתנו ומקולקטיב זיכרונותינו - צולל לטמיון. מִסְתּוֹר קיומנו ההולך ובא, שב וחוֹזר חֲלִיפּוֹת, נְגֵלָה ואינו נְגֵלָה, מְצַלֵּל פְּתָעִים וחומק, אינו צריך לריצודיה החולפים של אֲלוּמַת התודעה האנושית המשתברת להמון רסיסיה במגע עם פניו הרוטטים פְּמִתָּאָר מִיָּם.

$$\frac{62}{96}$$

$$\frac{63}{96}$$

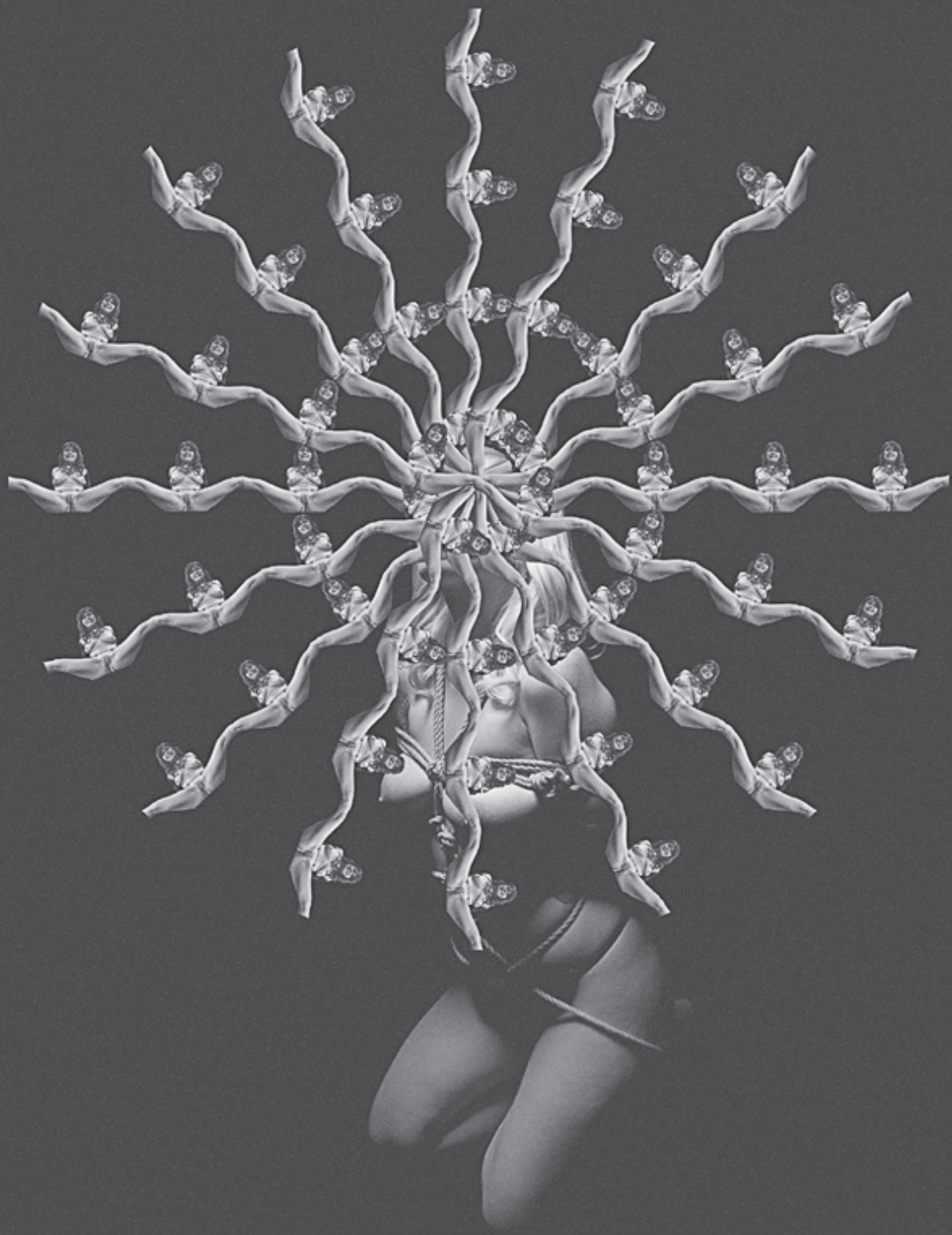
נכונותו.
לאמונת הבסיס כי הכול קיים צריכה שתתלווה אומנות הבסיס, תשתית הלב הפתוח, בִּינַת-תְּחִילוֹת-הַלֵּב שאין קלעים מאחוריה, נְכוֹנוֹת הַקְּלֵט המלא, העדין והריגוּשִׁי. לאמונת ההכול-כלול צריכה שתתלווה אומנות-היד-על-הדופק, תשומת-לב הדייקנית והמסירות צמודת-הממשות המתארות, מְמַשּׁוֹת ומְמַרְגְּשׁוֹת ומנכיחות ומוכיחות ומציגות את אגפיה השונים של אמונת הבסיס, את סעיפיה ומסעפיה, כל פניית-פְּרָט ומושגיו וכל מבוא-כלל ומושגיו, את טיב הַמְּמַשׁ, התהודה ומרחב התהודה וְאֶתֶר התהודה וטבע גבולותיה, של כל ממשות ההופכת את בְּטַנְתָּה החוֹצָה ומרָאָה במנגנון גופה כי קיומה קיום כפול הוא, עדות כפולה: מעידה על עצמה ומעידה על זולתה, על תוקף קיומה הפרטי המתקיים מחוץ לכל חולף, המצטרף גם הוא, כמשלוח יד החוזרת אל גופה, אל מְכוֹרֵת הקיום-כולו-לבלי-די.

← כז. כאמור, אין קל מאמונת-האמונות, מקבלת הקיום כולו באשר הוא.

אין קל מאמונה זו שהיא עצם החיים,
היא היא הקיום, על כל סְבָכָיו, פיצוליו,
התחכמויותיו ועקיפותיו. והצהרת האמונה,
והמחשבה וההכרה בדבר הקיום כולו, היא
חלק גדול וקטנטן ממנו, כמו החיצוניות
והפנימיות, ההפשטה וההצבעה, כמו
קְטָנוֹת הגוף העצמי של כל תזכורת עִם
עלות ממשות המוזכר.

חן ישראל קלינמן

⌘

בְּשֵׁלוֹת נִחְרָצָת,
 נִבְרָרָת בְּאֶטְבִּים,
 צָחוֹק הֶהָרִיוֹנוֹת,
 מְשׁוֹבְבַת חֲתוּלִים,
 מִיִּלְדוּתָהּ מִנְפִּנְפֹת,
 קֶלֶס לְאֵלוֹהִים,
 מְרַבֵּת נְשִׁימוֹת,
 פּוֹדֶה תְּלוּיִים,
He had suicide at six

⌘

גְּלוֹת מִתְּבוֹדָדוֹת,
 הַחֲרִים לְמַעַן,
 לְמִשְׁחָקֵי הַהֲתַרְחָקוֹת,
 נְשָׁלְחוּ הַזֹּרְקִים,
 נְשִׁיָּה נִקְבְּרָת,
 בְּעִזְבוּבָה מִתְּכַסִּים,
 מְכָאן מְטַרְפוֹת,
 חוֹפְרוֹת יְלָדִים,
Mutatis mutandis

יונדב פרידמן

⌘

עֲבָרוּשִׁים גְּבוּלָיִים,
 מִחְרָחֲשִׁים בְּפָרוֹזְדוֹר,
 הַחֲלוֹנוֹת מְסַתְּגָרִים,
 לְהוֹטִים מִכְּפוֹר,
 כְּסוֹת פְּרָעוּשִׁים,
 מִחְגָּרְדָת בְּדָבוּר,
 שְׂבָלֵי הַעֲפָעֲפִים,
 מְקַשְׂרִים לְהִשְׁחִיר,
Bitten necks, we woke

⌘

בְּהֵלָה רִיחֲנִית,
 הַדְּלָקֵת זָעָה,
 הַכְּבִיסָה הַבוֹעֶרֶת,
 שְׂכוּחַת לְהֵבָה,
 מְסִירַת הַפְּתָמִים,
 מְצַהֶרֶת בְּשִׁחְרָה,
 הַסָּקֵת מְחִיקוֹת,
 פְּחַם־הַגִּיּוֹנָה,
The not that remains

-
 ה
 ב
 ה
 ל
 ה
 ב
 א
 -

בוקר פרנואידי

כְּשֵׁאתָה מִבֵּין שְׁהַעֲרָה הָעֲלִיּוֹן
 מוֹבֵס כָּל כָּף
 וְכָל מַטְרַת עֲרָף עֲלִיּוֹן מְכֻנָּת תְּבוּסָה
 אוֹ כְּשֵׁאתָה מְבֻקֵּשׁ וּמוֹצֵא שְׁאִין
 כָּל הַיְדוּסְיֹת הֵן
 גְּרֵסָה מְפֻקֶּקֶת שֶׁל גְּרֵסָה
 הָעוֹלָם כְּתוּב אֶלֶיךָ בְּכַתֵּב בְּרִיל
 מְשׁוּשִׁים מְתַרְגְּמִים
 לְפַעֲמִים הַבְּנֵת לְפַעֲמִים לֹא
 קָרָא לָזֶה אֵינְטוּאִיצְיָה אוֹ נְבוּאוֹת הַזַּעַם
 חֲשִׁיבָה חַיּוּבִית
 תִּקְרָא בְּשִׁמוֹת
 תּוֹכֵל לַעֲשׂוֹת כָּל דְּבָר בְּזִמְנֵן שְׁנֵדְמָה לָךְ שְׁאֵתָה עוֹשֶׂה מְשֻׁהוּ
 כְּאֵלוֹ מְשֻׁהוּ יְחַפֶּה עַל לְקוּי הַזְּכָרוֹן
 תִּאָר לָךְ שְׁלִפְנֵי זִמְנֵן שֶׁלֹּא תּוֹכֵל לְמַדֵּד עֲשִׂיתָ הַפֶּל אַחֲרָת
 תִּאָר לָךְ שְׁאֵתָה מְזִמְנֵן תַּחַת מְזִמָּה
 תִּאָר לָךְ שְׁעִבְרָתָ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שָׁבוּ עִבְרָתָ כְּבָר אֶלְפֵי פְעָמִים
 וְעַדִּין הִזָּה זָר
 תִּאָר לָךְ כְּמָה פְעָמִים
 קָרָה לָךְ מָה שְׁבֻקְרָא דְז'יָה וּוִי
 תִאָר לָךְ שְׁפַעֲסָם, לָךְ תַּדְעָה, אוֹלֵי לֹא מְזִמְנֵן,
 הַכּוּוֹן הַבִּיטָה הִזָּה הַפּוּדָה

מחדש

בְּעִיר לֹא חָל שְׁנוּי. שׁוּם דְּבָר לֹא נֶעֱשֶׂה קֶטֶן יוֹתֵר
 פִּי הַגּוֹיף גָּדֵל. כִּכָּה מִתְחִילִים זְכָרוֹנוֹת. נִתְגַּבֵּר עַל
 עֲצָמָנוּ כְּדֵי לְהַתִּירָם. רַק הַמְחַשְׁבָּה חֲדָשָׁה, לֹא הַחֲדָר.
 לְמוֹל הַחֲלוֹן חֲלוֹנוֹת שֶׁל אֲנָשִׁים אַחֲרֵים. אִישׁ אֵינּוּ
 מוֹדִיעַ לָנוּ שְׁהָאֲרוּחָה מוֹכְנָה, הַחֲשִׁבוֹן שְׁלָם, הַגָּדֵר
 תִּקְנָה. זוֹהִי עִיר הַמְּבַגְרִים, עִיר וּמְלוּאָה, אֲרָכָה
 וּמְפֻרְטָת עַד לְאִין תִּאָר. חֲלֻקְנוּ זְעוּם עַד כְּדֵי חֲרָפָה.
 עִם כָּל צַעַד אֲנַחְנוּ תּוֹלְשִׁים קִצָּת מְמֻנָּה. מְפַזְרִים מְלָה
 אַחַת בְּכָל מְקוֹם, תַּנּוּעָה אַחַת שֶׁל הַרְאָשׁ, שֶׁקֶר אֶחָד

נויח בראל

$\frac{71}{96}$

$\frac{70}{96}$

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

שלי חן

הנסיך הקטן

נחלת בנימין 18 (על הגג)

ערב שהיה יכול להיות משכנע מאוד, אלמלא

וּבְכֹן אָנִי פּוֹתֵב אֶלֶיךָ פִּי אַחֲרַת
 לֹא הִיִּיתִי פּוֹתֵב אֶלֶיךָ. וּבְכֹן
 אָנִי פּוֹתֵב אֶלֶיךָ הָאֲחֲרַת
 פִּי אַחֲרַת לֹא הִיִּיתִי אֶלֶיךָ מִתּוֹכָךְ.

וּבְכֹן לְבַשְׁתָּ תַּחְתּוֹנִים בְּנוֹבֶמְבֶּר.
 וּבְכֹן לְבַשְׁתָּ תַּחְתּוֹנִים בְּנוֹבֶמְבֶּר
 וְאֵינְךָ לְבִדָּד. וְאֵלּוּלֵא לְבַשְׁתָּ תַּחְתּוֹנִים
 הִיִּית גּוֹמְרַת אֶת הָעֶרֶב?

וְגַם: פֶּמָה פְּעָמִים חָרַבְנָת בְּשֵׁרוּתִים שֶׁל תַּאֲטָרוֹן הַח'און?
 וְגַם: שִׁימִי לֵב לַמְהַלְכִים הַמְאֵהָבִים הָאֲחֲרוֹנִים
 בְּסִפְרוֹת הָעֵבְרִית. לְבָנוֹת הַמְאֵהָבוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת
 בְּאֵהָבָה הַזָּרָה לִי. תְּמִיד מִיָּזְעוֹת כָּל כָּף

$\frac{73}{96}$

עומר ולדמן

הרגע נזכרתי

אָנִי עִירָם לָךְ פְּגִלִימַת־חוּץ־מִמֶּךָ.
 אָנִי עִירָם לָךְ וְכַמְעַט עִירָם אֶלֶיךָ.
 גְּלִידַת סַנְדֵי תוֹתִים, בְּכִי אַנְגְּלִי בְּקוֹיִבְקָ,
 וְגוֹפֶךָ וְאֵינְנִי אֶלֶיךָ.

הַפְּחָדִים הַנְּרָדִים עֲקוּרֵי לְשָׁדִים,
 וְתָמִיד לֹא תָמִיד לְשָׁדִים.
 וְכַעַת לֹא כַעַת, וְגוֹפִי לֹא גוֹפֶךָ,
 וְגוֹפֶךָ לֹא עֲדָן עֲדָן.

אֲזַ כְּשֶׁתְּכִינֵי חֲבִיתָעִין לִילְדִיךָ,
 תִּזְכְּרֵנִי: מוֹחַ זָר בֵּין הַנְּרָדִים.
 וְכָל כָּף זָר וְכָל כָּלָף וְכָל בְּגָדֶיךָ,
 וְעֲדָן אֵינְנִי יְלָדִים

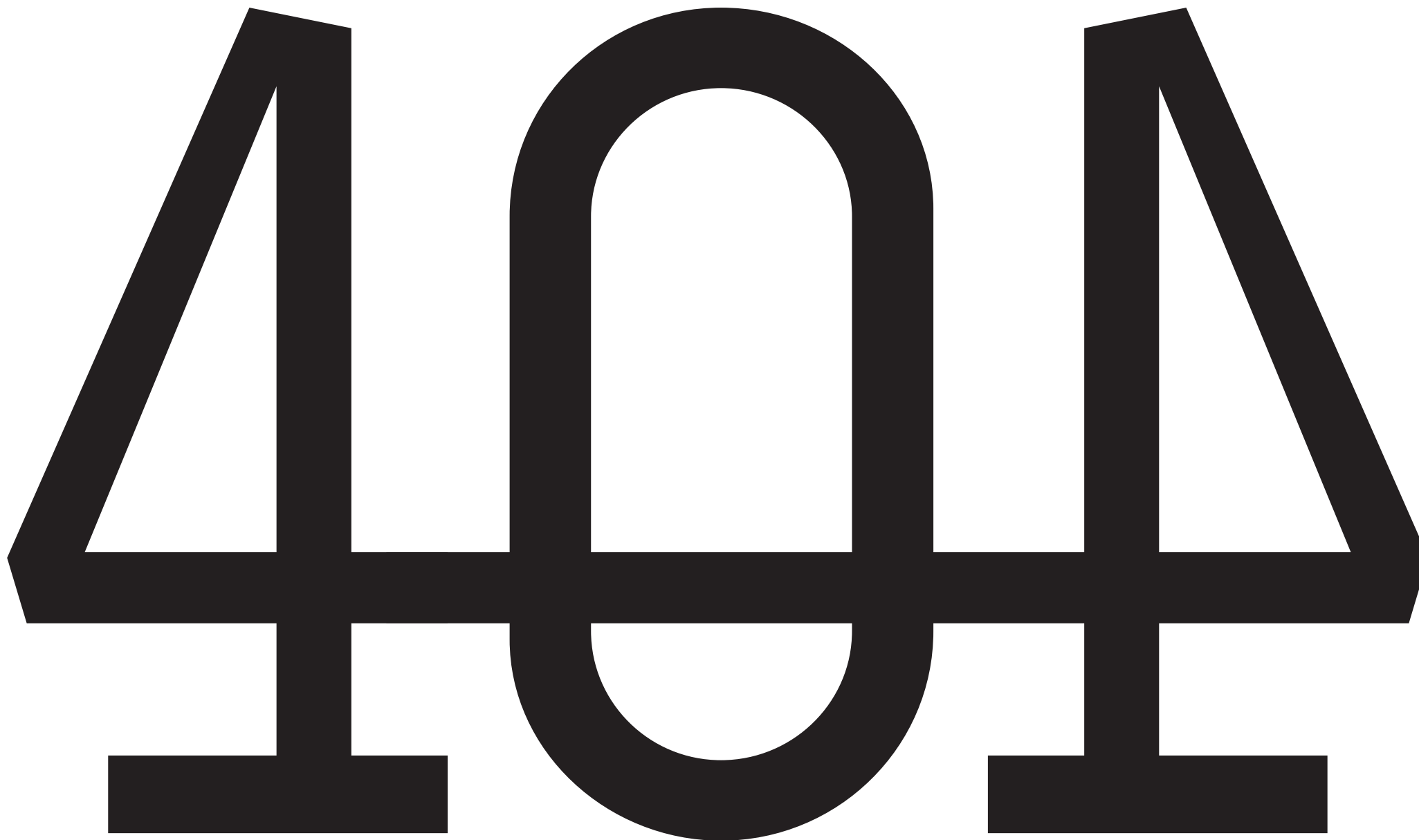
$\frac{72}{96}$

.....
בֵּית הַקָּהוּוָה

 קפה בוטיק · Boutique Café

ינאי 3, ירושלים
 ב' - ה', ש"י: 10:00-22:00
 ו': 10:00-20:00
 א': סגור

ה
ב
ה
ל
ה
ב
א

אאופס!
לינק חת
לאנגלית עבור
לעמוד 92

Oops!
DEADLINK
FOR ENGLISH
GO TO PAGE 92

FATHERS SHAVE

for Ron Padgett

Father shaves. Details follow.
 The blade rips the bristles
 from his cheeks, his chin,
 from beneath his thunderous
 nose. It rips the carpet
 and the curtains, rips
 Sylvester the Cat
 right off the TV screen.
 We children cry.
 The blade rips the welcome
 mat off our porch, the
 grass off our lawn,
 the trees off our block,
 oh weeping willows.
 Father goes to the office.
 His boss caresses
 his smooth face. The
 clients ooh and ahh.
 The streets are bare

of cars. One planet
 hurtles into another.
 There are no prizes
 in a bag of Cheezies,
 but in Pink Elephant
 Popcorn you get a
 little sticker or maybe
 a tiny soldier with a
 parachute you can
 drop out your secondfloor
 window. Look!
 He drifts down.
 He drifts in the breeze.
 The jays and sparrows
 gaze on in wonder

$\frac{77}{96}$

TIME

It's about time.
 It's about time.
 It's about two astronauts.
 Starring _____ as
 Blugga.
 A brave crew? Strange place?
 Prehistoric gals? Sue me.
 Tell me where all past years
 are.
 It's about dinosaurs vs.
 astronauts.
 It's about their fate

Stuart Ross
You Exist. Details Follow.
Anvil Press
Vancouver, Canada
 02012

$\frac{76}{96}$

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

Cell

Curtain down. A man steps out and occupies centre stage.

MAN: Ladies and gentlemen, the show is about to begin. At this point I must ask you to turn off your cellphones.

He's gone. After a proper pause, the curtain rises. A woman now onstage. Her figure faint, the lights still dimmed.

WOMAN: It was my birthday, and I wanted to do something for myself. So I left Tom with the babysitter and went to the theatre with my husband, Dennis.

(She takes a cellphone from her pocket.)

A man came out before the show began and asked the audience to turn off their cellphones. Of course, I turned mine off too. How was I to know?

(She looks down at the phone. It doesn't ring, but she holds it up to her ear anyway. Then lowers it.)

She said she called me over and over. She didn't know what play I was going to or what theatre – she only knew the number of my cell. When Tom stopped breathing, she panicked. She called my three times before calling the hospital. The messages piling in my pocket. While the ambulance came to take his body away. But we were having such a wonderful time. Dennis relaxed, and so sweet. I remember thinking: This is the best night ever since we had the baby.

(She raises and lowers the phone once more, checking for a dial tone.)

During the monologue, other actors dial the phone numbers of every member of the audience. The actors leave frantic, desperate messages, mimicking the voices of loved ones. Improvising disasters. Begging for answer. Onstage, she stares at a dead phone. When every voicemail box is full, the curtain falls.

Jonathan Ball
Clockfire
Coach House Books
Toronto, Canada
 02010

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

An Über Creative, Design & Identity Haus

גליון 00002

Alone

When you enter the theatre, you find yourself alone. You take your seat, but the rest remain empty. The curtain does not rise. The play will not begin unless you leave.

The Mirrored Stage

The lights dim. Then come up as the curtain rises to reveal an empty stage, its back wall a giant mirror. The audience looks upon its own reflection, enraged. What pompousness!

Betrayed, they file out. A joke has been played on them, an artless joke. Some have looked forward to this play all week. They mutter and complain. The play a failure, a ham-fisted attempt at profundity. They will warn others and demand a refund.

Finally, the theatre is empty. Silence, then an eruption of applause. Although the audience has left, their reflections remain. These reflections rise, cheering – delighted, finally free.

$\frac{80}{96}$

A New History

The stage set in the Earth's primal history. That moment, unknown to us now, when life clawed its way forth from strange, primordial chaos.

Only here it does not. The play progresses until our present age, lifeless, its players the shifting tides. Geology. Chemicals.

⊗

The words
telling
the story

tell
a story
of words.

We like
to think
it's us

telling
the story,
that it's

our story
being told.

It isn't

⊗

Train passing
way back
down the track

passes
way ahead

before it
gets here

$\frac{83}{96}$

⊗

how
that time
time takes
to pass
passes
taking
no time
now

$\frac{82}{96}$

⊗

river clouds
going
no
where
twice

John Phillips
What Shape Sound
Skysill Press
Nottingham, UK
02011

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

Basement Song

Out of the deep
I dreamt the mother.

How deep the mother
deep the basement

the body, odor of laundry
the soul of a bug.

The grass inside
the song stains me.

The mother stains me.
That was the year

they cut my throat
and toads bloomed

on my voice box.
I have kept my head up.

Have kept myself
out of trouble

but deep is trouble
deep is mother.

Deep the song
Inside summer.

Did I tell you it hurt
accepting air in a new body?

And since the change
the air burns

Peter Gizzi
Threshold Songs
Wesleyan University Press
Middletown CT, USA
02011

NATURE

one
or
a
non

one
o
one
on

no
one
on
one

$\frac{85}{96}$

$\frac{84}{96}$

BODY

One meets one
on the line
one is on

*

on and on toward and on

*

and and and and and this and

Mark Truscott
Nature
BookThug
Toronto, Canada
02010

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

The Growing Edge

There is a spike
 in the air
 a distant thrum
 you call singing
 and how many nights
 this giganto, torn
 tuned, I wonder if
 you hear me
 I mean I talk
 to myself through you
 hectoring air
 you're out there
 tonight and so am I
 for as long as
 I remember
 I talk to the air
 what is it
 to be tough
 what ever
 do you mean
 how mistaken
 can I be, how
 did I miss it
 as I do entirely
 and admit very

well then
 I know nothing
 of the world
 can see it now
 can really see
 there is a spike
 a distant thrum
 to the empty
 o'clock autumn litter
 it's ominous, gratuitous
 the asphalt quality
 these feelings
 it's Sunday in deep space
 and in the breeze
 scatters, felt presences
 behind the hole
 in the day, sparks
 ominous spike
 I've not been here
 before, my voice is
 looking for a door
 this offing light
 reaching into maw
 what does it mean
 to enter that room

$\frac{87}{96}$

$\frac{86}{96}$

the last time
 I remembered it
 an *un* gathering
 every piece of
 open sky into
 the deep chill
 inventing, and
 is it comfort
 the cold returning
 now clear and
 crystalline cold
 I standing
 feet on the ground
 not under it
 I frozen and
 I can feel it
 to meet incumbent
 death we carry
 within us a body
 frozen ground
 what does it mean
 to be tough
 or to write a poem
 I mean the whole
 vortex of home

buckling inside
 a deep sea whine
 flash lightning
 weather of pale
 blinding life

-
 ה
 ב
 ה
 ל
 ה
 ב
 א
 -

THE PROMISE OF ITS OWN PARADOXICAL AMBITION BY COAXING EXCESS TOWARDS PRESENCE.

--> 6. THE PRESENT IS A SYMPTOM OF THE TWIN BIRTH OF IMMEDIACY AND OBSOLESCENCE. THE NEW TECHNOLOGY ENABLES THE SIMULTANEOUS EXPERIENCE AND ENACTMENT OF EVENTS FROM A MULTIPLICITY OF POSITIONS. FAR FROM SIGNALLING ITS DEMISE, THESE EMERGENT NETWORKS FACILITATE THE DEMOCRATISATION OF HISTORY, ILLUMINATING THE FORKING PATHS ALONG WHICH ITS GRAND NARRATIVES MAY NAVIGATE THE HERE AND NOW.

--> 7. JUST AS SCIENCE STRIVES FOR POETIC ELEGANCE, ARTISTS MIGHT ASSUME A QUEST FOR TRUTH. ALL INFORMATION IS GROUNDS FOR KNOWLEDGE, WHETHER EMPIRICAL OR APHORISTIC, NO MATTER ITS TRUTH-VALUE. WE SHOULD EMBRACE THE

$\frac{89}{96}$

SCIENTIFIC-POETIC SYNTHESIS AND INFORMED NAIVETY OF A MAGICAL REALISM. ERROR BREEDS SENSE.

--> 8. WE PROPOSE A PRAGMATIC ROMANTICISM UNHINDERED BY IDEOLOGICAL ANCHORAGE. THUS, METAMODERNISM SHALL BE DEFINED AS THE MERCURIAL CONDITION THAT LIES BETWEEN, BEYOND AND IN PURSUIT OF A PLURALITY OF DISPARATE AND FRAGMENTARY HORIZONS. WE MUST GO FORTH AND OSCILLATE!

$\frac{88}{96}$

Luke Turner
www.metamodernism.com
London, England
 02011

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
נ
-

METAMODERNIST // MANIFESTO

--> 1. WE RECOGNISE OSCILLATION TO BE THE NATURAL ORDER OF THE WORLD.

--> 2. WE MUST LIBERATE OURSELVES FROM THE INERTIA RESULTING FROM A CENTURY OF MODERNIST IDEOLOGICAL NAIVETY AND THE CYNICAL INSINCERITY OF ITS ANTONYMOUS BASTARD CHILD.

--> 3. MOVEMENT SHALL HENCEFORTH BE ENABLED BY WAY OF AN OSCILLATION BETWEEN POSITIONS, WITH DIAMETRICALLY OPPOSED IDEAS OPERATING LIKE THE PULSATING POLARITIES OF A COLOSSAL ELECTRIC MACHINE, PROPELLING THE WORLD INTO ACTION.

$\frac{91}{96}$

$\frac{90}{96}$

--> 4. WE ACKNOWLEDGE THE LIMITATIONS INHERENT TO ALL MOVEMENT AND EXPERIENCE, AND THE FUTILITY OF ANY ATTEMPT TO TRANSCEND THE BOUNDARIES SET FORTH THEREIN. THE ESSENTIAL INCOMPLETENESS OF A SYSTEM SHOULD NECESSITATE AN ADHERENCE, NOT IN ORDER TO ACHIEVE A GIVEN END OR BE SLAVES TO ITS COURSE, BUT RATHER PERCHANCE TO GLIMPSE BY PROXY SOME HIDDEN EXTERIORITY. EXISTENCE IS ENRICHED IF WE SET ABOUT OUR TASK AS IF THOSE LIMITS MIGHT BE EXCEEDED, FOR SUCH ACTION UNFOLDS THE WORLD.

--> 5. ALL THINGS ARE CAUGHT UP WITHIN THE IRREVOCABLE SLIDE TOWARDS A STATE OF MAXIMUM ENTROPIC DISSEMBLANCE. ARTISTIC CREATION IS CONTINGENT UPON THE ORIGINATION OR REVELATION OF DIFFERENCE THEREIN. AFFECT AT ITS ZENITH IS THE UNMEDIATED EXPERIENCE OF DIFFERENCE IN ITSELF. IT MUST BE ART'S ROLE TO EXPLORE

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
נ
-

מה
הדיבור
בעולם
המשורר
באנגלית

ה
ע
ב
ה
ע
ב
ה
ע
ב

בירה מכבי

all matt

בירה מכבי החדשה

100% לתת אירופאי מובחר

